

Anotace

Navazujeme tam, kde nás zanechala kniha Božský Bastard a Chloe Milsová a Bennetttt Ryan pokračují v jejich žhavém a hádavém vztahu.

Když se Chloeina kariéra začíná rozjíždět, Bennett si jen přeje, aby se to všechno dost zpomalilo, aby mohl strávit divokou noc se svou přítelkyní. Ale poté, co odmítá přijmout ne jako odpověď, před sebou mají Chloe a Bennett dvě letenky, jednuvilu ve Francii, překvapující rozhovor a jak se dá očekávat, budou dovádět pod příkrývkami.

Kapitola 1

Matka mi vždycky říkala, abych si našel ženu, která mi bude rovnocenná v každém ohledu.

"Nezamiluj se do někoho, kdo dá raději přednost tvému světu před tím svým. Zamiluj se do energického člověka, kdo žije nebojácně, jako ty. Najdi si ženu, kvůli které se budeš chtít stát lepším mužem."

Určitě jsem našel někoho sobě rovného, ženu, která udělala z mého života peklo a znepřátelila si mě. Ženu, jejíž pusu jsem chtěl přelepit lepicí páskou...a zároveň každý kousek políbit.

Moje přítelkyně, bývalá stážistka, slečna Chloe Millsová. *Božská Mrcha*.

Alespoň tak jsem ji dříve viděl, když jsem byl ještě idiot, zaslepený a zoufale do nízamilovaní. Určitě jsem našel ženu, kvůli které chci být lepším mužem; zamiloval jsem se do té odvážné a nebojácné. A i tak se stalo, že jsem s ní nebyl víc jak dvě minutě osamotě.

Můj život by se dal shrnout do jedné věty: Nakonec jsem tu správou holku dostal, alenikdy ji pořádně neviděl.

Poslední dva měsíce jsem cestoval a hledal místo pro kanceláře Ryan Media Group, kterou jsme chtěli přestěhovat do New Yorku. Chloe stále zůstávala v pozadí. Naše nové - a zřídka - společné víkendy tady v Chicagu jsme trávili s dalšími kamarády, ale čas s ní o samotě mi nestačil. Chodili jsme do

společnosti celý víkend, od rána až do půlnoci a pak jsme každou noc zamířili ke mně. Sotva jsme se zvládli dostat z oblečení, než jsme měli tichý a ospalý sex.

Pravda byla, že naše každonoční milování, které se časem stalo intimnější a divočejší, nám dovolilo jen minimum spánku. Pořád to ale nebylo dost. Pořád jsem čekal, až budu cítit, že jsme se usadili, nebo zavedli pevnou rutinu. Ale to se nikdy nestalo. Pořád jsem po ní toužil. A pondělky byly nejhorší. V pondělí jsme měli celodenní setkání a celý pracovní týden se pro mě natahoval do bezúspěšného a ještě k tomu bez Chloe.

Uslyšel jsem známé klapání podpatků o parkety, vzlédl jsem z místa u kopírky, kde jsem stál a čekal na dokumenty. Jako bych ji tiše prosil, Chloe Millsová přišla ke kopírce. Měla na sobě úzkou červenou vlněnou sukni, vypasovaný námořnický svetr a podpatky, které mimo ložnici nebyly moc bezpečné. Když jsem dnes ráno odešel brzy, abych se připravil na schůzku v osm, její nahou pokožku ozařoval jen sluneční svit, který prosvítal přes okno ložnice.

Potlačil jsem úsměv a snažil se nemít tak zoufalý pohled. Nevím, proč mi to vadilo, ale ona uměla přechít každý můj výraz.

"Vidím, že jsi našel kouzelný přístroj, který stáhne cokoli z tvého počítače a vytiskne na papír," řekla. "Inkoustem."

Vklouznul jsem rukou do kapsy a škulblza ní. Cítím, jak mi adrenalin proudí žilami nad jejím oslovením a dobíravým tónem. "Vlastně jsem toto úžasné udělátkonašel, když jsem byl tady hned první den. Ale mám rád chvíle blaženého ticha, když tě přiměju vstát a opustit kancelářjenom abys mi donesla moje dokumenty."

Přistoupí ke mně, široce se usmívá a nezbedně se na mě dívá. "Debile."

Kurva, jo. Pojd' ke mně, krásko. Deset minut v kopírovací místnosti? Mohl bych ti za těch pár minut zlepšit den.

"Dnes večer máš trénink," zašeptá tak, aniž by zpomalila tempo, poplácá mě po rameni a pokračuje chodboudál.

Sleduju jak lehce vrtí čekám, až se vrátí zpátky a bude mě ještě víc mučit. Ale neudělala to. *To je ono? To je vše, co dostanu? Poplácání po rameni, slovní předejdu a kroucení zadkem?*

I tak je dnešní večer naším prvním společným večerem ve dvou za poslední týdny.

Milujeme se více než rok - to je, kurva, déle, než cokoli jiného - a měli bychom mít víc, než jen víkend od doby, kdy jsme byli v San Diegu.

Povzdychl jsem si a vytáhl vytištěné dokumenty. Oba potřebujeme dovolenou.

Jsem zpátky v kanceláři, položím složky na stůl a dívám se na monitor, který k mému překvapení ukazuje většinou prázdný kalendář. Stáhl jsem šíleně dlouhé pracovní dny z celého týdne předtím, abych mohl být s Chloe brzy doma, takže kromě výplatních pásek, které jsem řešil dnes ráno, jsem měl volný program. Chloe byla ale v nové pozici zaneprázdněná.

Chyběla mi jako asistentka. Chybělo mi to, jak jsem ji sekýroval. Opravdu mi chybělo i to, jak mi to sekýrování vracela.

Poprvé za celé měsíce můžu jen tak sedět v kanceláři a nic nedělat. Zavřel jsem oči a hlavou mi okamžitě proběhly stovky vzpomínek: pohled na prázdné newyorské kanceláře chvíli předtím, než jsem odjel na letiště. Vyhlídka na vystěhování domů. Mnohem lepší vyhlídky na vybalení v novém domě s Chloe. A pak se mé myšlenky vydaly svou oblíbenou cestou: nahá Chloe v každé představitelné poloze.

Pak jsem se vrátil ke svým nejoblíbenějším vzpomínkám na Chloe a mě: to ráno po prezentaci. Přes napětí a horko, které přišlo spolu s přiznáním, že už mezi námi není nenávisť a zajímáme se o sebe o něco víc, jsme vedli jeden z našich nejdelších rozhovorů. Neviděl jsem ji měsíce, tak jsem se ukázal na její prezentaci školní práce, abych viděl, jak se jí chopila. A ona to udělala.

Poté, i přes všechno, co jsme si řekli nahoře v zasedací místnosti, pořád bylo tolik věcí, které jsme si mohli říct. Opravdovost našeho setkání byla pořád tak nová a nebyl jsem si jistý, jak na tom vlastně jsme.

Když jsme stáli na chodníku, díval jsem se na ni: do jejích očí, na rty a krk, který byl pořád trochu rudý z kousání a polibků, když jsem ji tam před několika minutami líbal. Když se pohladila přes malý cucflek, pták se mi zachvěl: Tohle setkání je sice hezké, ale je na čase dostat ji domů a pořádně ji ošukat v posteli.

Nebyl jsem si jistý, jestli oba myslíme na to samé.

Venku na denním světle vypadala, jako by se měla každou chvíli složit. Samozřejmě, že ano. Znal jsem Chloe, pravděpodobně se připravovala a vylepšovala prezentaci posledních 72 hodin a vůbec nespala. Ale dlouho jsem ji neviděl - zadržím to na tak dlouho, abych ji nechal jít domů a odpočinout si? Kdyby si potřebovala zdřímnout, mohl bych se potloukat okolo a čekat, až se vzbudí, ne? Mohl bych ležet v její blízkosti, ujistit se, že byla opravdu tady a taky my dva společně...a co dál? Dotýkal bych se jejích vlasů?

Sakra. Byl jsem vždycky taková měkota?

Chloe si upravila tašku s notebookem a to mě vytrhlo z myšlenek. Ale když jsem znova zpozorněl, všiml jsem si, že se dívá do dálky k řece.

"Jsi v pořádku?" zeptal jsem se a sklonil hlavu, abych se jí podíval do očí.

Přikývla. Byla trochu znepokojená, že jsem ji přistihl při pozorování. "Jsem v pořádku, jen ohromená."

"Trochu ohromená?"

Její vyčerpaný úsměv ve mně vyvolal něco něžného, ale když si olízla rty, trhlo to se mnou trochu níž. "Byla jsem tak smutná, že tě dnes neuvidím. A dnes ráno jsem celou dobu strávila tím, že jsem se procházela před tvou budovou a přemýšlela, jak divné bylo, že jsem se na tom chystala pracovat s tebou, nebo Elliottem, nebo kýmkoli z Ryan Media. A pak si sem přijdeš a samozřejmě mě nasereš, ale taky rozesměješ..." Naklonila hlavu na stranu a podívala se mi do tváře. "Prezentace byla přesně taková, jakou jsem chtěla a pak ty nabídky práce...a ty. Řekl jsi mi, že mě miluješ. A jsi tady."

Přitiskla mi ruku na hrudník. Víím, že cítila, jak silně mi bije srdce. "Došel mi jen adrenalin a jsem jen..." Spustila ruku dolů a mávala ji před sebou, než ji opět spustila k boku. "Nejsem si jistá, jak bude dnešní večer fungovat."

Jak bude dnešní večer fungovat? Řekl bych jí, jak to bude vypadat. Budeme mluvit, až kým nebude tma a pak šukat, než vyjde slunce. Natáhl jsem se k ní a objal ji paží kolem ramen. Kriste, byl to tak dobrý pocit.

"Nech mě, abych se o to postaral já. Zavezu tě domů."

Tentokrát zavrtěla hlavou ona a vtáhla mě tak zpátky do reality. "To je v pořádku, pokud se musíš vrátit do práce, můžeme - "

Zamračil jsem se a zavrčel. "Nebud' směšná. Jsou skoro čtyři. Nebudu se vracet do práce. Mám tady auto a ty do něj nastoupíš."

Pak se na mě pevně usmála. "Objevil se panovačný Bennett. Ted' s tebou určitě nepojedu."

"Chloe, nedělám si srandu. Nenechám tě z dohledu až do Vánoc!"

Mžourala do odpoledního červenového slunce. "Do Vánoc? Na můj vkus to zní trochu jako svázání ve sklepe."

"Pokud na to nejsi, pak tento vztah zřejmě vůbec nebude fungovat," dobírám si ji.

Zasměje se, ale neodpoví. Místo toho se na mě upřeně dívají ty hluboké hnědé oči, ve kterých je tak těžké číst.

Neumím to a tak sesvou frustraci snažím skrýt.

Položím jí ruce na boky, skloním se a políbím ji na ústa. Sakra, potřebuju víc. "Pojďme. Žádné sklepy. Jen my dva."

"Bennette - "

Umlčím ji dalším polibkem a paradoxně se tak uvolním i já. "Moje auto. Ted' hned."

"Jsi si jistý, že nechceš slyšet, co ti musím říct?"

"Absolutně určitě ne. Můžeš mluvit kolik chceš, až budu mít obličej mezi tvýma nohama."

Chloe přikývne a následuje mě, když ji vezmu za ruku a táhnu k parkovišti, ale dál se záhadně usmívá.

Celou cestu k jejímu bytu mě hladí po stehně, olizuje mi krk a klouže mi rukou přes ptáka a mluví o malých červených kalhotkách, které si ráno vzala, aby získala sebedůvěru.

"Otřese to tvou sebedůvěrou, když je roztrhnu?" zeptám se a nakloním se, abych ji políbil, když stojíme na červené. Auto za mnou zatroubí, právě když se dostáváme k tomu nejlepšímu: když má od mně na rtech malé kousance a její sténání zaplňuje moje ústa a hlavu a - kurva - taky celý hrudník. Potřebuju ji nahou a pod sebou.

Cestou výtahem do jejího bytu to bylo divoké. Byla tady, kurva, byla tady a tak moc mi chyběla; kdyby bylo po mém, tato noc by trvala tři dny. Přetáhla si sukni přes boky, já jsem ji zvedl, postavil se mezi její nohy a zatlačil do ní svého bolavého ptáka.

"Chystám se tě udělat mockrát," slibuju.

"Mmm, slibuješ?"

"Slibuju."

Vrážím do ní boky a ona zalapá po dechu a šeptá: "Dobře, ale nejdřív - "

Výtah cinkne a ona se vykroutí a chce vyjít z výtahu ven. S váhavým pohledem si stáhne sukni dolů a vede mě chodbou k svému bytu.

Žaludek se mi potopí.

Nebyl jsem tady od chvíle, kdy jsme se rozešli, a já přemluvil ochranku, aby mě pustila dovnitř, protože jsem s ní potřeboval mluvit. Celou dobu jsem trávil tím, že jsem s ní mluvil z druhé strany dveří. Kupodivu jsem cítil úzkost. Jen jsem chtěl pocítit úlevu z našeho setkání a nemyslet na všechno, co jsme zmeškali za ty měsíce, kdy jsme se neviděli. Abych se rozptýlil, sklonil jsem se k ní a sál jí pokožku za uchem. Začal si rozepínat zip na sukni, zatím co tápala po klíčové dírce.

Otevřela dveře a otočila se ke mně. "Bennette - " začala, ale já ji zatlačil dovnitř k nejbližší zdi a utišil ji svými ústy. Kurva, chutnala tak dobře, jako citronová voda, kterou pila a ta známá chuť, kterou měla vždycky: máta a měkké a hladové rty. Škádlii jsem ji vzadu na sukni, ale byl jsem neobratný. Trhl jsem zipem dolů a hodil látku na zem a okamžitě se natahoval pro sako. Proč, kurva, pořád nosí tu zatracenou věc? Proč pořád nosí cokoli?

Pod fialovou košilí jí ztvrdly bradavky a já jsem začal kolem jedné kroužit prstem. Ostře se nadechla.

"Toto mi chybělo. Ty jsi mi chyběla."

Navlhčila si jazykem rty. "Ty mně taky."

"Kurva, miluju tě."

Když jsem ji líbal na krku, hrudník se jí zvedal a klesal s rychlými nádechy. Nebyl jsem si jistý, jak to bude pokračovat a či budu moct ještě zpomalit. Vzal bych si ji tady, rychle a tvrdě, nebo bych ji měl vzít na gauč, nebo křeslo, kleknout si a jen ji ochutnat? Tak dlouho jsem o tom přemýšlela přehrával si v hlavě každickou situaci, která by se mohla stát. A teď jsem byl docela mimo z toho, že se to opravdu děje.

Potřebuju to všechno. Potřebuju slyšet její zvuky, cítit její kůži, ztratit se v její ruce, která mě drží a sledovat, jak po ní stéká pot, když na mě jezdí a ukazuje mi, jak moc jsem jí taky chyběl. Jak se její pohyby zrychlují, když se dostává k okraji, nebo mě stiskne, když řeknu její jméno, které bych jen tiše zašeptal, tak jak to má ráda.

Ruce se mi třesou, když jí opatrně sundávám košili. Ještě si stihnu uvědomit, že nechci odtrhnout knoflíky na košili, kterou měla na sobě kvůli dizertační práci.

Chtěl jsem si to taky vychutnávat. Vychutnávat si ji.

"Bennette?"

"Mmm?" odepnu další knoflík a pohladím ji po klíční kosti.

*"Miluju tě," řekla, chytila mě rukama za předloktí a vykulila oči. Ruce mi ochably a já zadržel dech.
"Ale...budeš mě teď nenávidět za to, co ti chci říct."*

Já byl pořád zaseknutý na slovech: Miluju tě. Neubránil jsem se úsměvu. "Co...? Cokoli mi musíš říct, jistě tě nebudu nenávidět."

Zašklebila se a podívala se na hodiny na zdi. Bylo to poprvé, co jsem se porozhlížel po jejím bytu. Ustoupil jsem dozadu v překvapení; vůbec to nevypadalo tak, jak jsem očekával.

Na Chloe bylo vždycky všechno dokonalé, elegantní a moderní. Ale její byt takový nebyl. Obývací pokoj byl uklizený, ale plný opotřebovaného nábytku a věcí, které nevypadaly, že by patřili jí. Vše bylo hnědé; pohovky vypadaly pohodlně, ale jako by byly vyrobené ze stejného materiálu, jako vycpané zvíře. Malá sbírka dřevěných sov byla namačkaná na policičce poblíž malé televize a v kuchyni byly hodiny s velkým usmívajícím se bumblebee se slovy "Bud' šťastný" - napsaný křiklavým písmem v bublině, na které se právě dívala.

"To...není to to, co jsem zrovna očekával."

Chloe následovala můj pohled a pak vybuchla smíchy. Byl to ten samý smích, který jsem slyšel těsně předtím, než mě slovně vykuchala. "Co jste očekával, pane Ryane?"

Pokrčil jsem rameny, protože jsem ji nechtěl urazit, ale byl jsem zvědavý. "Jen jsem si myslel, že tvůj byt bude vypadat trochu víc jako ty."

"Co, nelíbí se ti mé sovy?" zeptala se a křenila se při tom.

"Líbí, ano, jen - " začal jsem a nervózně si projel rukou vlasy.

"A ty pohovky?" přerušila mě. "Nemyslíš si, že bychom si na nich mohli zašpásovat?"

"Zlato, mohli bychom řídit na každém místě v tomto bytě, jen říkám, že jsem očekával, že bude tvůj byt méně..."

Kurva. Proč jsem pořád mluvil? Podíval jsem se na ni, měla ruku na puse a tiše se smála.

"Uklidni se," řekla. "Je to byt mé mámy. Miluju ho, ale máš pravdu. Žádná z těchto věcí není moje. Když jsem byla ve škole, nedávalo mi smysl, abych to prodala, nebo si koupila nové věci."

Zvědavě jsem se rozhlédl. "Koupíš si kalhotky za 100 dolarů, ale nechceš si koupit nové pohovky?"

"Nepovyšuj se. Nepotřebovala jsem nové pohovky. Ale nové kalhotkypotřebuju často," řekla tiše a výmluvně.

"Sakra, jasně že potřebuješ."

S touto perfektní připomínkou jsem k ní přistoupil blíž a pokračoval v něžném útoku na její knoflíky. Svlékl jsem jí přes ramena košili a podíval se před sebe jen na rudou krajkovou podprsenku a kalhotkystejně barvy. Byly fakt maličké.

"Řekni mi, co chceš," řekl jsem a byl totálně zoufalý z toho, jak jsem jí dával vlasy za rameno, abych jí mohl sát krk, čelist i ucho. "Mého ptáka? Pusu? Ruce? Ježiši, použiju to dnes všechno, ale kde začít? Neviděl jsem tě měsíce a mám pocit, jako bych ztrácel rozum."

Natáhl jsem se pro její ruku a přitáhl si ji blíž. "Zlato, polož na mě ruce."

Hladila mě po krku a pak vzala můj obličej do dlaní. Cítil jsem, jak se chvěje. "Bennette."

Jen když takhle řekla moje jméno -možná byla trochu plachá a horlivá - jsem si vzpomněl, že mi chtěla něco říct. Něco, co se mi nebude líbit.

"Co je to?"

Její oči byly obrovské a omluvně se dívaly do mých. "Právě jsem dokončila svou obhajobu a - "

"Ach, kurva. Jsem takový debil. Měl bych tě vzít na večeři, nebo - "

"-a slíbila jsem Julii a Saře, že bychom mohly jít ven - "

"-možná bychom mohli jít na večeři a pak bych tě mohl vzít - " mluvil jsem dál rychle.

"- napít se po mé prezentaci - "

"Jen potřebuju slyšet, že přijdeš a můžeme jít. Jen mi dej..." odmlčel jsem se a nakonec pochopil její slova. "Počkat, cože? Jdeš dnes večer ven s Julií a Sarou? Dnes večer?"

Přikývla a zavřela oči. "Nevěděla jsem, že tady budeš. Ani nevíš, jak moc chci zavolat a zrušit to. Ale hlavní je, že nemůžu. Ne poté, jak na mě byly hodné těchto posledních pár měsíců...když jsme se ty a já..."

Zasténal jsem a přitiskl si ruce na oči. "Proč jsi mi to neřekla předtím, než jsem těsvlékl? Sakra, jak bych tě měl teď nechat jít? Budu tvrdý dalších několik hodin."

"Snažila jsem se ti to říct." Bod pro ni, vypadala tak frustrovaně, jako jsem se já cítil.

"Mámečas na..." zavrtím hlavou a rozhlédnu se okolo, jako kdyby byla odpověď zahrabaná v tomto někde starém nábytku. "Asi bych nás dva měl odtud dostat asi za dvě minuty."

Zasmála se. "Nejsem si jistá, jestli je čím se chlubit."

Sakra, nebylo.

Překvapivězalapala po dechu, když jsem jí ukradl polibek a laskal jí jazyk, zuby a nestaral jsem se, že máme jen několik minut. Zvládnou těch několik minut.

Hladil jsem ji na krku přes místo, kde jsem cítil pulz, mezi prsy a níž na břicho. A posunoval se níž a pak našel to známé, oblíbené místo, kde byla jen teplá a hladká. Právě teď by mohla spadnout i střecha a já bych si toho ani nevšiml, protože, Bože, neexistuje nic, jen ona a její tiché zvuky a tiché šeptání, abych dál pokračoval, pokračoval.

"Bennette,"zašeptala. "Prosím."

Natáhl jsem se pro kalhoty a chystal se promluvit -

Přerušilo mě ale hlasité zaklepání na dveře.

Ozval se známý hlas. "Jsme tady, slečno absolventko a jsme připravené na pití!"

"To je vtip. Řekni mi, že je to vtip," říkám a dívám se jí do očí.

Zavrtí hlavou a zadržuje úsměv.

"Nemám náladu se o tebe dělit. Musíš si ze mě, kurva, dělat prdel."

"Zapomněla jsem, jak moc miluju, když tě vidím našťvaného."

Šla ke dveřím jen ve spodním prádle a otevřela je jen trošku, než se otočila a utíkala do ložnice a nechala mě přivítat vetřelce.

To, kurva, doopravdy.

"Budu za chvíli venku!" křičela Chloe přes rameno a pak její téměř nahý zadek zmizel v ložnici.

Julia tiše hvízdla, přešla práh a pak se zastavila a vybuchla smíchy, když mě uviděla.

"Páni, neočekávala jsem, že otevřeš dveře ve spodním prádle, Chloe." Sara vešla dovnitř s rukama na očích a po slepu natahovala ruku. Chytila mě za zpola rozepnutou košili a zaječela, když si odkryla oči a viděla, že jsem to byl já, koho držela. "Pane Ryane!"

"Ahoj, dámy," řekl jsem hlubokým hlasem. Narovnal jsem si košili a upravil kravatu.

"Přerušily jsme něco?" zeptala se posměšně Julie avytržštěně se na mě dívala.

"Popravdě, ano. My jsme...se znova seznamovali."

Chloe zavolala z ložnice, že má šampaňské v lednici a já jsem se snažil ignorovat, jak Julii klesly oči k mému zipu. Pořád jsem tam jen stál a tak jsem ji nechal, aby se dobře podívala. Moje erekce už byla, mimochodem, ta tam.

Z velkéčásti.

"Neuvědomil jsem si, že to bude dámská jízda," řekl jsem, když se zdálo, že to ticho snad bude trvat věčnost.

Sara ustoupila a koukla se mi za ramena a pak vysvětlovala: "Nemyslím si, že kterákoli z nás očekávala, že tady budete a ...chcete zůstat na noc."

Určitě jsem tu chtěl být přes noc. S každou částí Chloe.

Julie se na mě dívala a pak se usmála. "Připouštím, že jsem si byla dost jistá, že tady Bennett bude."

Nemohl jsem si pomoci a usmíval se na ní stejně jako ona na mě. I po tom všem na mě naléhala, abych šel na Chloeinu prezentaci. Určitě byla na mé straně.

I když přerušila moje plánované šukání s Chloe.

Otočil jsem se a šel si do kuchyně umýt ruce. Julia šla za mnou, slyšel jsem ji otevřít láhev šampaňského a zaječet. Tiché šumění mi připomnělo, jak moc bych raději otvíral láhev nad nahou Chloe a olizoval bublinky z její kůže.

*Julie pokračovala: "Myslím si, že bychom měli slavit všichni a on jí může mít tolik, kolik bude chtít."
Nalila čtyři sklenice šampaňského a jednu mi podala. "Budete muset počkat na později
se...seznamováním."*

*Chloe vyšla z ložnice v černých úzkých džínách, vysokých černých botách na podpatku a modrém tílku
se třpytkami, které ji dělali zlatavou pokožku .*

Ani náhodou z ní nebudu moct držet ruce dál, když má na sobě toto.

*"Chloe," začal jsem, šel k ní a položil sklenici na kuchyňskou linku s třesoucí se rukou. Mračil jsem se na
její vlasy, které měla stažené v culíku.*

*Oči jí zářily pobavením. Natáhla se mi k uchu tak, abych to mohl slyšet jen já. "Později mi to můžeš
sundat."*

"Na to se můžeš spolehnout."

*"Chcešto stáhnout?" zeptala se a políbila mě na ucho. Přikývl jsem a zavřel oči. "Nebo chceš cítit moje
vlasy na břiše, když budu mít pusu okolo tvého ptáka?"*

Natáhl jsem se pro sklenici s třesoucí se rukou a vypil ji. "Sakra, jo."

*Potřeba se ve mně hromadila a byl jsem rozpolcený mezi tím s něčím praštit a zavléct ji do ložnice a
sundat z ní ty džíny. Opravdu se necítím na to, abych trávil večer jen pitím vína a jezením sýru a
posloucháním holčičího klábosení. Nebyl jsem si jistý, jestli se budu držet pohromadě.*

Jako kdyby mi četla myšlenky, zašeptala: "Bude to lepší, až se dostaneme domů."

"Pochybuju, že je to možné."

Pohládila mě prsty po hrudníku. "Chyběla mi ta nevrlá tvář."

Ignoroval jsem ji a zeptal se: "Co kdybys později přišla ke mně? Šla s holkami a užila si tuto noc. Budu tam, až budeš připravená."

Pomalou mě políbila na rty. "Co se stalo s tím, že mě do Vánoc nespustíš dohledu?"

Očekával jsem taneční klub, možná něco vybraného s pitím za dvacet dolarů a studentky v malých černých šatech. Co jsem neočekával, byl nenápadný bar s šipkami, kterému Julia říkala "nejlepší vzorky piva v celém Illinois".

Když dostanu vodku a budu v neustálém tělesném kontaktu s Chloe, asi to nebude taková pohroma. Následoval jsem holky dovnitř a ošklivě se podíval na každého chlápě hledícího debila, když jsme šli k baru. Julie se posadila na opotřebované kožené sedátko a zakřičela na barmana, že si dají něco obvyklého pro dámy a něco růžového pro krásného kluka.

Ne, bude to dlouhá noc.

Sara- která byla pořád zneklidněná mou přítomností - seděla po druhém boku Chloe a ta jí líčila každý detail své obhajoby. Chloe jí řekla o Clarencu Chengovi i to jak jsem tam vrazil a jak prezentovala oba projekty a dokonce dostala nabídku na práci.

"Dvěpráce," objasnil jsem a díval se dolů na ni, takže věděla, že jsem myslel, že by si zatraceně, raději měla vybrat práci v RMG.

Převrátila oči, ale nikdo si nemohl nevšimnout jejího hrdého úsměvu. S jejích piv a mým růžovým Cosmo jsme si s Chloe připili na skvěle odvedenou práci.

Dopila pivo a začala se vrtět na sedadle. "Kdo je pro šipky?"

Sara zvedla ruku a trochu vyskočila. Po jednom pivu se zdála trochu namazaná a nechovala se už tak, jako bychom byli v kanceláři. Prohlédl jsem si Chloeino tělo. Líbil se mi nápad sledovat ji, jak se natahuje a pohybuje, když hraje šipky v tom malém a těsném oblečení.

"Jdeš?" zeptala se, sklonila se a přitiskla mi prsa na paži.

Kurva, provokace.

"Doufám, že velmi brzy." Déle se jí dívám na pus, než klesnu k hrudníku. Pod tenkou látkou jí vidím bradavky.

S jejím smíchem se vrátím pohledem k jejím rudým rtům, stáhne je dohromady a hravě našpulí. "Je Bennett trochu nabuzený?"

"Bennett je hodně nabuzený," říkám a přitáhnou si ji mezi nohy a líbám na ucho. Chci být trpělivý a nechat ji, aby si dnešní noc užila, ale trpělivost nikdy nebyla moje silná stránka. "Bennett chce Chloe nahou, a aby se dotýkala jeho ptáka."

S chichotáním odtančí pryč a na konci baru chytne Saru za ruku.

Julie mi položí ruku na rameno a rychle se podívá za nás, aby se ujistila, že je Chloe z doslechu. "Udělal jsi to dobře."

Nebylo mi příjemné mluvit o osobních věcech se všemi, ale s několika lidmi v mém životě se to dalo. Tohle byl ten nejosobnější rozhovor a nechtěl jsem ho sdílet s prakticky cizím člověkem. Jenomže Julie mě vypátrala kvůli Chloe. Určitě měla koule.

"Děkuju za zavolání," řekl jsem. "Ale chci, abys věděla, že bych za ní jel i tak. Nemohl jsem to bez ní už dál vydržet."

Julie se napila piva. "Myslela jsem si, že jsi jako ona a chceš další kolo. Zavolala jsem, protože jsem chtěla, abys měl jistotu, kterou potřebuješ, abys šel a byl ten nejlepší bastard."

"Nebyl jsem takový bastard." Zamračil jsem se a zvažoval to. "Nemyslím si to."

"Jsem si jistá," zamumlala Julie. "Úplně z tebe vyzařuje kompromis."

Ignoroval jsem to, zvedl holčičí drink a napil se.

"Dnes večer je tak šťastná," zamumlala Julie pro sebe.

"Je příliš hubená." Podívám se na místo, kde stojí a mám chuť ji uškrtit. Vypadala šťastně a mě to těšilo, ale nemohl jsem ignorovat změnu její postavy. "Příliš hubená."

Julie přikývla a řekla: "Příliš cvičila a pracovala." Podívá se mi do očí, než dodá: "Nebylo to dobré, Bennette. Byla z ní troska."

"To i ze mě."

Bere to na vědomí s dobíravým úsměvem. Smutek již patřil do minulosti. "Takže, pokud si ji chceš nechat v posteli dalších několik dní, jen se ujisti, že si dělá přestávky na jídlo."

Přikývl jsem a znova se rozhlížel po místnosti, kde se moje holka několikrát otočila, namířila na cíl a skoro trefila terč. Obě se Sarou vybuchly smíchy, pak si něcořekly a smály se ještě víc.

A když hrála a tančila na Rolling Stones, měl jsem pocit, že tíha mé lásky k ní mi usadila jako teplo v břiše. Dva měsíce neznamenal v tomto velkém plánu, co jsme měli před sebou, nic, ale v naší společné minulosti to znamenalo hodně. Chtěl jsem, aby ten čas, kdy jsme byli od sebe, zmizel.

Potřebuju se vrátit zpátky, dostat se blíž. Mávl jsem na servírku a naznačil: "Účet," když se na mě podívala.

Julie mě zastavila, když mi položila ruku na paži. "Neposer to. Je nezávislá a žije sama tak dlouho. Nikdy to nebude holka, která ti řekne, jak moc tě potřebuje. Ale ukáže ti, jak moc to chce. Chloe jedná činy, ne slovy. Znáám ji od chvíle, kdy nám bylo dvanáct a ty jsi stvořený pro ni."

Dvě hladké ruce mě objaly kolem pasu, Chloe mi přitiskla polibek mezi lopatky. "Očem tady mluvíme?"

"O fotbalu," řekla Julie, když jsem já odpověděl: "Politice."

Cítil jsem, jak se směje, vklouzla mi pod ruku a objala mě. "Takže jste mluvili o mně."

"Ano," odpovíme oba.

"Jak jsem na tom byla hrozně a jak šťastná dnes večer vypadám a jak by to Bennett neměl tentokrát posrat."

Julie se podívá na mě, zvedne pivo a tiše připije a pak nás nechá o samotě u baru.

Chloe se na mě podívá svýma hnědýma očima. "Řekla ti všechna moje tajemství?"

"Sotva." Položím své pití a obejmu ji. "Můžeme teď jít? Byl jsem od tebe tak dlouho a už dosahuju meze ohledně toho, kolik toho sdílím a snažím se být tolerantní. Chci s tebou být o samotě."

Cítil jsem, jak se směje a pak mi tiše zašeptala do ucha. "Jsi tak náročný."

"Jen ti říkám, co chci."

"Pak dobře. Specifikuj to. Co opravdu chceš?"

"Chci tě na kolenou na mé posteli. Chci, abys byla celá zpocená a žadonila. Chci, abys byla dostatečně vlhká."

"Kurva," zašeptá a její hlas je trochu tvrdý. "Už jsem."

"Pak, zatraceně, slečno Millsová. Dostaňte se, sakra, do mého auta."

Kapitola 2

S mýma rukama na volantu a jejíma, které byly všude - na mých stehnech, ptákovi, krku, hrudníku - jsem si nebyl jistý, že se dostaneme domů v bezpečí.

Zvlášť když mi zvedla pravou ruku, aby mi mohla rozepnout kalhoty, vytáhnout mého ptáka z boxerek a olíznout ho po celé délce. Chtěl jsem ji hned vzít domů, ale kurva, i teď to bylo stejně dobré.

"Ach, Bože," zašeptala, než si mě vzala do pusy celého.

"Kurva," zamumlal jsem já a přešel do pomalejšího pruhu.

Bylo to perfektní! Její ruce a pusa pracovaly společně, cítil jsem vibrace z jejího sténání, jako kdyby nechtěla nic tak moc, jako mě cítit právě takhle. Začala zpomalovat, dlouze tahala a dobíravě olizovala. Podívala se na mě přes tmavé řasy, až jsem myslel, že ztratím hlavu. Nepřestávala, pohybovala se stále rychleji a drsněji. Stiskla mě víc u kořene. Šokovalo mě její vzrušení. Oči jí potemněly, prosily mě, těžce dýchala a zoufale sténala. Příliš brzy jsem se chytil volantu, supěl a prosil. Nakonec jsem hlasitě zaklel, když jsem se jí udělal do pusy.

Nemám ponětí, jak jsem zvládl přijet až do naší ulice, nebo na příjezdovou cestu, ale s třesoucíma se rukama jsem to nějak zvládl. Políbila mě na pupek, pak mi opřela čelo o stehno a auto úplně ztichlo. Takto jsem si nepředstavoval, že spolu budeme poprvé po tak dlouhé době. Ale bylo to uspěchané a spontánní...prostě jako my.

Když mi zatlačila na ruku, aby se mohla posadit, posunul jsem se na sedadle a zapl jsem si zip a pásek.

"Co to sakra je?" podívala se z okna. Její překvapený tón pronikl mým sexuální oparem. "To je tvůj dům? Proč jsme tady?"

"Chceš jet k sobě?"

Pokrčila rameny a řekla: "Jen jsem předpokládala, že jedeme ke mně. Nemám tady žádné svoje věci."

"Já u tebe taky nic nemám."

"Ale já mám aspoň náhradní zubní kartáčky. Máš náhradní kartáčky?"

O čem to, kurva, mluví?

"Můžeš použít můj. No, co je?"

Povzdychla si, otevřela dveře a zamumlala: "Muži."

"Aby bylo jasno," řekl jsem, vystoupil z auta a šel jsem za ní po chodníku: "Přivezl jsem tě sem, protože tě tady chtěl už po San Diegu. Chystal jsem se tě přivázat k posteli, naplácat ti a ošukat tě. A mám to v úmyslu znova, i po tom všem, čím jsi mě protáhla."

Chloe se zastavila na verandě, několik zmatených sekund byla ke mně otočená zády, než se na mě ošklivě podívala. "Co jsi to právě řekl?"

"Nebylo to jasné?" zeptal jsem se, a když se na mně dál dívala, vysvětlil jsem. "Ano, rozešli jsme se, protože jsem byl debil. Ale ty taky."

Zúžila oči a ty jí i potemněly. Byl jsem trochu vyděšený ale i nadšený, že na mě vyletí. Couval jsem k hlavním dveřím. Pevně mě chytila za kravatu a trhla s ní dolů, zůstali jsme tváří v tvář. Oči měla divoké a velké. "Dej mi klíče."

Natáhl jsem se do kapsy, vytáhl je a hodil jí je dlaně bez toho, abych se na něco ptal.

Sledoval jsem, jak se jimi probírala a našla ten správný klíč hned na poprvé. "Je to horní zámek a - "

Přerušila mě s prstem na mých rtech. "Ššš. Nemluv."

Snažil jsem se zjistit, co se děje. Zřejmě neočekávala, že si ji budu dobírat ohledně toho, že mě opustila tak, jak to udělala. Možná čekala, že necháme všechny ty rozhovory, které proběhly v konferenční místnosti, být. Alespoň jsem si to myslel. Nepotřeboval jsem, aby se omlouvala a neměl jsem pocit, že to mám udělat i já. Ale náš rozchod trval několik zasraných měsíců, taky jsem neměl pocit, že jsou rozhovory na toto téma ukončeny. Mimochodem, naplácání by byl nejvhodnější způsob, jak to z nás dostat.

Její ruka netápala po mé, když vložila klíč do zámku. Slyšel jsem známé zaskřípání a kliknutí. Pak zatlačila na dveře, aby je otevřela a vešla dovnitř.

"Přímo do obývacího pokoje," nabídl sem. "Nebo chodbou do mé postele."

Vedla mě do obývacího pokoje a dívala se na mě, na ruku na mé kravatě a dům za sebou. Bylo to poprvé, co viděla můj dům.

"Je tady hezky," zašeptala, Zřejmě se rozhodovala, co se mnou udělá, než mě trochu vytáhla nahoru. "Je tady tak čisto. Je to jako...ty."

"Děkuju," řekl jsem a zasmál se. "Myslím."

Pak si vzpomněla, že na mě chtěla být kvůli něčemu drsná a přísně se na mě podívala. "Zůstaň tady."

Odešla, a ačkoli jsem byl v pokušení, dozvědět se, o co jde, dodržoval jsem její instrukce. Po několika sekundách se vrátila s jednou z mých židlí z jídelny. Když ji postavila za mě, zatlačila mi na ramena, abych se posadil.

Otočila se, šla ke zvukové aparatuře, zvedla ovladač a zkoumala tlačítka.

"Nejdřív zapni - "

"Ššš." Chloe jen zvedla ruku, aby mě umlčela.

Zavřel jsem pusku a zatnul čelist. Trochu protahovala mou trpělivost. Kdyby naznačila, abych zůstal sedět a nemyslel si, že si chce hrát, položil bych ji na břicho, strhl ji oblečení a pořádně jí naplácal.

Za chvíli se pokojem ozývala plynulá rytmická hudba s ženským chraplavým hlasem. Chloe u sterea zaváhala, ramena se jí pohybovala s hlubokými a nervózními nádechy.

"Zlato, pojď sem," zašeptal sem a doufám, že mě přes hudbu slyšela.

Otočila se, vrátila ke mně a postavila se tak blízko, že se mi její stehna tiskla na kolena. Mohl jsem se jí dívat přímo na prsa. Nemohl jsem si pomoci, naklonil sem se dopředu a políbil jí prsa přes košili. Zatlačila mě ale rukama dozadu, abych se posadil zpátky.

Posadila se pak na mě obkročmo. Oběma rukama mě chytila za kravatu.

"To, co jsi řekl tam venku..." zašeptala. "Možná si budeme muset víc promluvit."

"Dobře."

"Ale pokud to teď nechceš, můžeme jít do tvé ložnice a můžeš mi dělat cokoli, co chceš." Podívala se mi do tváře a oči jí potemněly. "Můžeme si promluvit později."

"Budu mluvit o čemkoliv chceš." Polkl jsem a usmál se na ni. "Pak tě vezmu do své postele a udělám cokoli, co chceš já."

Sotva jsem popadl dech. Rozepl jsem si knoflíček u krku, ale chytila mě za ruku, stáhla dolů a zvedla obočí v tiché otázce.

Pomaloučku mi rozvázala kravatu, pak ji měla okolo pěsti omotanou jako boxerskou pásku. Byl jsem tak nadřazený tím, co z ní vycházelo, že když posunula ruce po stranách židle, ani jsem si toho nevšiml. Pták mi nepohodlně ztvrdl, zvedl jsem proto boky, abych si upravil prostor v kalhotách. Srdce mi divoce bilo. Co se, sakra, chystá udělat?

"Řekni mi, že mě miluješ," zašeptala.

Srdce mi divoce bilo a krev se mi chtěla vyvalit z žil. "Miluju tě. Šíleně. Jsem..." Představoval jsem si to snad tisíckrát jinak, ale tahle chvíle byla příliš důležitá. Slova sem proto ze sebe vyrazil. Zhluboka jsem se nadechl, zavřel oči a zamumlal: "Šíleně tě miluju."

"Ale byl jsi naštvaný, když jsem odešla."

Žaludek se mi stáhl. Změní se to v hádku? Bude to dobré, nebo špatné?

Chloe se naklonila dopředu, políbila mě na bradu, rty a tvář. Sklouzla mi rty k uchu.

A pak sem na zápěstí ucítil trhnutí; přivázala mi ruce k židli mou kravatou. "To je v pořádku," řekla. "Neboj se. Jen s tebou o tom chci mluvit."

Chtěla o tom mluvit, chtěla se cítit pohodlně, až uslyší, jak mě to sžíralo a jak jsem byl naštvaný. Ale musela mě napřed přivázat? Usmál jsem se a otočil k ní, abych ji políbil.

"Ano, byl jsem na tebe naštvaný. Z velké části to bylo zlomené srdce, ale byl jsem taky naštvaný."

"Řekni mi, proč jsi byl naštvaný." Vzdálila ústa od mých a přesunula se ke krku, kde mi sála kůži. Rozmýšlel jsem jak odpovědět.

Mám pocit, jako bychom se rozešli před miliony lety, ale taky včera. To, že tady byla, obkročmo na mě seděla a líbala mě, mi připomnělo, že tak to mezi námi bylo i předtím. Ale sevřelo mi hrudník při vzpomínce na to, že mě opustila...byl jsem v tom zpátky.

"Nikdy jsi mi to nevysvětlila, nebo se neomluvila. Volal jsem. Šel jsem k tobě. Udělal bych cokoli, aby to fungovalo."

Nic neřekla a nepokoušela se bránit. Místo toho vstala, ustoupila dozadu a sklonila se, aby si zula boty. Zula si je, otočila se ke mně, projela mi prsty vlasy a přitáhla mi hlavu k hrudníku.

"Věděli jsme, že nebude snadné, aby se to změnilo z nenávistného vztahu na lásku," řekl jsem do měkké látky její blůzy. "A poprvé, když jsem to pokazil, jsi mě opustila."

Rozepla si knoflík džínů, pomalu rozepla i zip a pak si je svlékla. O několik sekund se i košile přidala k džínům na podlaze. Stála přede mnou úplně nahá jen v podprsence a malých červených krajkových kalhotkách. V tmavém pokoji vypadala její pokožka jako hedvábí.

Kurva, kurva, kurva, kurva.

"Jen jsem si uvědomil, že tě miluju a možná to tak bylo už chvíli a pak jsi najednou byla pryč." Kouknul jsem se na ni a doufal, že jsem nezašel daleko.

Pak mi slezla z klína. Chtěl sem mít rozvázané ruce, abych ji mohl hladit po stehnech. Místo toho sem se jí koukal na nohy, které měla nade mnou rozkročené, jen několik centimetrů od mého ptáka.

"Omlouvám se," zašeptala. Překvapeně jsem mrknul. "Nemůžu to změnit, udělala jsem jenom to, co jsem v tu chvíli potřebovala. Ale vím, že tě to bolelo a vím, že nebylo fér tě opustit."

Přikývl jsem a naklonil bradu, aby ke mně byla blíž a políbila mě. Její ústa se přitiskla na moje, byla měkká a vlhká a slabě zasténala.

"Děkuju, že jsi dnes ráno přišel," řekla mi.

"Přišla bys za mnou?" zeptal jsem se.

"Ano."

"Kdy?"

"Zítra ráno. Poté, co bych dokončila prezentaci. Rozhodla jsem pro to před týdnem."

Zasténal jsem a naklonil se dopředu pro další polibek. Vyklenula se dozadu, tak jsem ji místo toho políbil na bradu a dolů na krk.

"Vídal ses s někým, když jsme spolu nebyli?"

Zastavil jsem se a vzhlédl. "Co že? To myslíš to vážně? Ne."

Začala se usmívat. "Jen jsem to potřebovala slyšet."

"Pokud jsi nechala nějakého muže, aby se tě dotýkal, Chloe, přísahám Bohu, že - "

"Uklidni se, tygře." Přitiskla mi dva prsty na pusu. "Nenechala."

Zavřel jsem oči a políbil jí prsty, když jsem přikývl. Pomalu jsem zapomínal na tu děsivou představu, ale moje srdce se stále nezpomalilo.

Cítil jsem její dech na krku, než se zeptala: "Myslel jsi na mě?"

"Pořád a každou chvíli."

"Myslel jsi i na to, jak mě šukáš?"

Všechna slova mi vypařila z hlavy. Každé slovo zmizelo. Pohnul jsem se pod ní, chtěl jsem ji tak moc v této zranitelné a otevřené chvíli, až jsem se bál, že se udělám, ještě předtím než mě vypustí z kalhot.

"Nejdříve ne," zvládl jsem nakonec říct. "Ale po několika týdnech, jsem se snažil."

"Snažil ses dotýkat sám sebe a myslel na mě? Jako by tvoje ruka byla mou?"

Sledoval jsem její výraz, jak se mění ze zvědavého na predátora, než jsem odpověděl: "Jo."

"Udělal ses?"

"Ježiši, Chloe." Co bylo tak sexy na tom, že mě takhle dusí?

Nemrkla, ani se nezavrtěla, když čekala na odpověď. Jen se na mě pořád dívala. "Řekni mi to."

Nemohl jsem zadržet úsměv. Vždy byla taková ničitelka. "Několikrát. Nebylo to tak příjemné, protože ses objevila jenom v mé hlavě, ale zároveň to byla i úleva."

"Pro mě taky," řekla. "Tak moc jsi mi chyběl, až to bolelo. Chyběl jsi mi v práci. Doma, v mé posteli, sotva jsem to mohla vystát. Jediné chvílky, kdy sem tě mohla dostat z hlavy byly, když jsem - "

"Běhala," zašeptal jsem. "Já vím. Hodně jsi zhubla."

Zvedla obočí. "Ty taky."

"Taky jsem hodně pil," přiznal jsem a připomenul jí, že tohle není soutěž. Nemusí dokazovat, že se jí dařilo lépe. Jsem si jistý, že ano. "První měsíc, když jsme se rozešli, byl trochu zamlžený."

"Sara mi řekla, jak vypadáš. Řekla mi, že to ode mě nebylo fér, když jsem se od tebe držela dál."

Překvapeně jsem zvedl obočí. Opravdu? Sara tohle řekla? "Udělal jsi, co jsi potřebovala."

Zaklonila se dozadu, podívala se mi na boky a pak do očí. Byl jsem zvědavý, co hodlá udělat, protože kukala trochu překvapeně. Možná taky radostně. "Nechal jsi mě, abych tě svázala."

Podíval jsem se na ni. "Samozřejmě, že ano."

"Jen jsem si nebyla jistá, jestli mě necháš. Myslela jsem si, že tě obelstím - myslela jsem si, že možná řekneš ne."

"Chloe, vlastníš mě od chvíle, kdy jsem tě poprvé uviděl. Nechal bych tě, abys mě svázala v té konferenční místnosti, kdybys mě o to požádala."

Zvedla koutek úst do úsměvu. "Neudělala bych to, kdybys nechtěl."

"Dobře." Naklonil jsem se pro polibek. "Jsi chytřejší, než já."

Vstala a rozepla si podprsenku. Sklouzla jí z paží a dopadla na podlahu. "Myslím, že oba víme, že je to pravda."

Můj chtíč se změnil na bolest. Byl jsem tak tvrdý, že jsem v ptákovi cítil každý úder mého srdce, ale taky jsem měl pocit, jako bych viděl mnohem více barev: červenou jejích kalhotek a rtů, hnědou v jejích očích, slonovinovou barvu její kůže. Mé tělo křičelo, aby bylo v ní, ale mozek nemohl přestat vnímat každý detail. "Nech mě tě cítit."

Vrátila se ke mně a zvedla mi prsa k puse. Naklonil jsem se dopředu, vzal si bradavku do úst a přejel přes ni jazykem. Bez varování vstala, ustoupila, otočila se ke mně zády a podívala se s nezbedným úsměvem přes rameno.

"Co to děláš, pokušitelko?" hekal jsem.

Zahákla palce o kalhotky a kroutila boky, když si je snažila sundat.

Ne. To kurva ani náhodou.

"Ani se, do prdele, neopovažuj," řekl jsem a snažil se uvolnit si ruce z chatrných uzlů kravaty, postavil sem se a převyšoval ji, jako bouřkový mrak tvořící se v mém obývacím pokoji. "Jdi chodbou do mé postele. Jestli jen pomyslíš na to, že si sundáš ty kalhotky, postarám se jenom o sebe a ty se budeš dívat, jak se udělám."

Vytřeštila oči a bez dalšího slova se otočila a utíkala chodbou rovno do mé ložnice.

A s tou vzpomínkou byl můj den úplně v prdeli. Ta noc byla nejintimnější v mém životě. Změnila náš vztah z "prostéhošukání" na "Plně oddaný". Nikdy jsem nevěděl, jak se její zranitelnost dokázala změnit v klidný příkaz, nebo mě nechala, abych ji přivázel k posteli a okusoval každý centimetr jejího těla.

Zasténal jsem, když jsem si uvědomil, že nemám ponětí, kdy znova budeme v noci sami takhle lenořit. Zvedl jsem telefon.

Oběd? Napsal jsem.

Nemůžu, odpověděla Chloe. Mám od 12.00 do 15.00 schůzku s Douglasem. Zastřel mě.

Podíval jsem se na hodiny. Bylo 11:36. Položil jsem telefon zpátky na stůl a vrátil se k článku, na kterém jsem pracoval. Bylo to ale marný.

O dvě minuty později jsem opět zvedl telefon, znova jí napsal a tentokrát použil správnou šifru. Netopýří signál.

Okamžitě odpověděla: Jsem na cestě.

Hlavní dveře se otevřely a zavřely. Uslyšel jsem klapot Chloeiných podpatků před mou kanceláří. Dříve byla Chloe stála tady, ale když se po dokončení MBA vrátila do Ryan Media Group, dostala vlastní kancelář ve východním křídle. Konečný výsledek: vnější kancelář zůstala prázdná. Pokusil jsem se spolupracovat s několika různými asistenty, ale nikdy to nedopadlo dobře. Andrea celou dobu plakala, Jesse klepal perem o stůl jako datel klepající do stromu. Bruce neuměl psát na klávesnici.

Podle všeho byla Chloe víc, než svatá ve snášenlivosti, než abych jí to připsal ve prospěch.

Dveře se otevřely a ona vstoupila dovnitř se staženým obočím. Netopýří signál jsme používali jenom v pracovních krizích. Na okamžik jsem uvažoval, jestli to nebylo moc.

"Co se stalo?" zeptala se a postavila se krok přede mě, ruce si založila na hrudníku. Viděl jsem, že je připravená na profesionální bitvu, ale chtěl jsem, aby bojovala víc osobně.

"Nemá to nic společného s prací," řekl jsem a třel si čelist. "Já..."

Odmlčel jsem se a díval se, jak se její změnil výraz: v soustředění na mě zúžila oči a plné rty stáhla k sobě. A, samozřejmě, jsem se podíval na prsa, protože si je stlačila k sobě...no, *kurva*.

"Cívíš mi na prsa?"

"Ano."

"Poslal jsi mi netopýří signál jenom, aby ses mi díval na prsa?"

"Uklidni se, raketo. Poslal jsem ti netopýří signál, protože mi chybíš."

Spustila ruce k bokům, zdráhala se a narovnávala si límeček. "Jak ti můžu chybět? Zůstala jsem u tebe včera v noci."

"Já vím." Znal jsem tuto její stránku. Pořád při smyslech jenom, aby si udržela pud sebezáchovy.

"Jo, ty a já - a Julia a Scott," připomenu jí. "A Henry a Mina. Nebyli jsme sami. Vůbec ne tak, jak jsme očekávali."

Chloe otočila hlavu a podívala se z okna. Poprvé za celé týdny jsme měli perfektní slunečný den. Chtěl jsem ji vzít ven a jen... tam tak sedět.

"Poslední dobou se mi zdá, že mi chybíš pořád," zašeptala.

Uzel v hrudníku trochu uvolnil. "Ano?"

Přikývla a otočila se ke mně. "Tvůj pracovní rozvrh je teď na houby." Naklonila se dopředu a zvedla obočí. "A dnes ráno jsi mě ani nepolíbil na rozloučenou."

"Popravdě, máš pravdu," říkám a usmívám se. "Ještě jsi spala."

"To se nepočítá."

"Chcete se hádat, slečno Millsová?"

Pokrčila rameny, ale snažila se zadržet úsměv, když se na mě opatrně dívala.

"Přeskočme tuto hádku a raději mi můžeš asi tak na deset minut vykouřit ptáka."

Bez dalšího úderu srdce ke mně přistoupila blíž, objala mě a přitiskla mi tvář ke krku. "Miluju tě," zašeptala. "A miluju, že jsi mi poslal netopýří signál, jen protože jsem ti chyběla."

Byl jsem zticha a nakonec jsem zaskřehotal "Taky tě miluju".

Ne, že by Chloe nebyla výmluvná; byla. Když jsme byli sami, byla - fyzicky - nejvýmluvnější žena, kterou jsem znal. Ale když jsem jí občas řekl, jak to cítím já, spočítal bych na obou rukou, než by řekla "miluju tě". Nepotřeboval jsem, aby to říkala vícekrát, ale pokaždé, když to udělala, zasáhlo mě to hlouběji, než bych očekával.

"Vážně," zašeptal sem a snažil se znova najít klid. "Možná jen potřebuju rychlovku na tomhle stole."

Zasmála se, zavrtěla mi u krku hlavou a natáhla se dlaní k mému ptákovi. Znal jsem tuhle hru. Možná, že udělá něco originálního, co mě rozechvěje stejně tak moc, jako vyděsí. Ale místo toho na mě koukala s nebezpečím v očích, otočila hlavu, aby mi sála krk, a zašeptala: "Douglas ze mě na tom setkání nemůže cítit sex."

"Nemyslíš si, že je z tebe cítit sex vždy?"

"Nevoním vždycky jako ty," objasnila, než mi olízla krk.

"Sakra, že ne."

Bylo to tak dlouho, co jsme bláznili v kanceláři a tak moc jsem dychtil po tom, abych ji opět cítil; chtěl jsem si strhnout kalhoty dolů, zvednout ji sukni přes boky a zničit ty úhledné stohy papírů na stole, když ji na něj hodím.

Naštěstí mě začala líbat po čelisti dolů přes krk a klouzala dolů po mém těle. Trochu plaše si vyhrnula sukni, aby si přede mě mohla kleknout.

Ale ne...když byla na podlaze, vytáhla si sukni úplně nahoru, až ji sahala nad boky. S jednou rukou si sáhla mezi nohy; druhou mi rychle rozeplula pásek a pak zip. Zavřu oči, potřebuju se uklidnit, když mě rychle osvobozuje a bez zaváhání mi vtáhne ptáka do pusy. Už sem byl pořádně tvrdý, ale s jejím dotykem jsem ztvrdl ještě víc. Teplo a vlhko mi klouzalo po délce tam a zpátky. Každou sekundou jsem byl tvrdší, jak se její pusa přizpůsobila mé velikosti.

Cítím její dech na pupku a slyším, jak se jí prsty pohybují mezi nohama, když klečí na podlaze.

"Dotýkáš se sama sebe?"

Pokývala hlavou na souhlas.

"Už jsi byla vlhká?"

Na chvíli ztuhla a pak natáhla ruku k mé puse. Sklonil sem se dolů a vsál její dva prsty do úst.

Kurva.

Ujasnilo mi to, jak moc to chtěla. Věděla jsem, jak chutnala, když byla připravená - například, když jsem přišel pozdě a překvapil ji ve spánku, když byla moje pusa na její - a věděl jsem, jak odlišně chutnala potom, co jsme se dobírali, což bylo věčně. Z jejích prstů jsem cítil nabuzení, točila se mi z toho hlava. Jak dlouho na to myslela? Celý den? Od chvíle, kdy jsem ráno odešel? Ale nedovolila mi příliš dlouho přemýšlet a rychle vrátila ruku zpátky mezi svoje nohy.

Sledoval jsem, jak se její hlava pohybuje, její rty kloužou přes mou délku a snažil se uklidnit. Ale když byla její pusa taková, nebo jsem byl hluboko v ní, vždycky jsem chtěl víc. Bylo nemožné ji mít pokaždé pouze jednou, ale nezastavilo mě to předtím, abych si to aspoň představoval: měnící se pozice a zvuky, moje ruce v jejích vlasech a na jejích bocích, v její puse a taky mezi nohama a na zadní straně stehén.

Když jsem jí zajel rukama do vlasů, věděla, že budu brzy, a když jsem do ní začal vrážet boky, nedráždila mě, ani trochu. I když měla mít každou chvíli schůzku.

Najednou jsem si vzpomněl, že mám odemčenou kancelář; Chloe si myslela, že budeme mluvit o práci. Venkovní kancelář byla sice zavřená, ale taky ne zamčená.

"Ach, kurva," zasténal jsem, protože nějak pro mě to pomyšlení, že budeme přistiženi, ještě víc rozparádilo. "Chloe..." Bez varování se mnou řítíl orgasmus, ostrý a teplý a tak intenzivní, až se mi třásly nohy, pevněji jsem ji chytil za vlasy. Vyklenula se při zatahání, ruce jí cukaly, když se dotýkala sama sebe a zvuky jejího vlastního potěšení stlumila okolo mě.

Podíval jsem se dolů a uvědomil si, že sledovala mou reakci...samozřejmě, že ano. Oči měla vytřeštěné a zdála se *fascinovaná*. Jsem si jistý, že se tvářila stejně, jako já, když jsem ji viděl se pod mým dotykem rozpadnout na kousky. Po chvíli, kdy jsem popadl dech, jsem se vytáhl z její pusy a klekl si na podlahu. Natáhl se rukou k té, kterou měla mezi nohama. Trochu se posunula a nechala mé prsty, aby to převzaly za ně. Vklouzl jsem dovnitř dvěma, hluboko je zatlačil a ona se skoro svalila dozadu, její tělo se sevřelo okolo mě. Chytil jsem ji druhou rukou za bok, přitiskl polibek na rty a mumlal, byly trochu rudé a napuchlé.

"Jsem opravdu blízko," řekla a chytila se mě druhou rukou okolo krku.

"Líbí se mi, že mi to potřebuješ říkat."

Pořád jsem čekal, že můj dotek už jí bude známý, nebo moje technika únavná, ale pokaždé byla uchvácená. Tiskl jsem jí palec na klitoris, pokaždé to bylo ještě lepší, než předtím.

"Ještě," řekla pevným hlasem. "Prosím, chci..."

Nikdy nedokončila myšlenku. Nepotřebovala to. Vklouzl jsem do ní třemi prsty a sledoval, jak jí hlava spadla dozadu, rty se rozdělily, vycházel z ní tichý chraplavý zvuk, když dosáhla tichého orgasmu.

Udělala to samé, co já, pak si Chloe oblékla kalhotky a sundala sukni zpátky přes stehna, než mi podala ruku, abych jí pomohl vstát. Jako obvykle jsem byl zticha. Zajímalo mě, jestli jsme vždycky byli tak kontrolovaní a záludní najednou.

Rozhlédla se trochu omráčeně okolo sebe a pak se na mě líně usmála. "Takto bude ještě těžší zůstat na schůzce vzhůru."

"Neomlouvej se," zamumlal jsem a sklonil se, abych ji políbil na krku.

Když jsem se narovnal, otočila se a šla do mé koupelny, vyhrnula si rukávy nahoru a umyla si ruce. Přistoupil jsem blíž, přitiskl se k ní a dal ruce pod vodu k jejím. Mýdlo nám pěnílo mezi prsty a ona mi

zaklonila hlavu k hrudníku. Chtěl jsem strávit hodinu tím, že ze sebe budu smývat její vůni, tak blízko jsem stál.

"Zůstaneme dnes u tebe?" zeptal jsem se. Vždy to byla těžká volba. Moje postel byla lepší na hraní, ale její kuchyň byla lépe zásobená.

Zastavila vodu a natáhla se pro ručník, aby si usušila ruce. "U tebe. Musím vyprat."

"To mi ani neříkej, romantika je pryč." Utřel jsem si ruce a sklonil se, abych ji políbil. Pusu měla zavřenou, oči otevřené a trochu se odtáhla dozadu.

"Bennette?"

"Mmmm?"

"Já taky, víš."

"Ty taky, co?"

"Miluju tě. Možná to neříkám dost často. Možná proto jsi použil netopýří signál."

Usmál jsem se a trochu se mi sevřelo srdce. "Vím, že ano. A tohle nebyl důvod, proč jsem psal. Psal jsem, protože mi poslední dobou chyběla tvá pozornost a péče a taky proto, že jsem chamtivý bastard. Nevarovala tě moje matka, že jsem nikdy nebyl moc dobrý v dělení?"

"Až se přestěhujeme do New Yorku, věci se uklidní a budeme mít na sebe víc času."

"Do *New Yorku*? Pochybuju," řekl jsem. "A i když se věci uklidní, nebylo by hezké alespoň na chvíli někam vypadnout?"

"Kdy?" zeptala se a rozhlédla okolo, jako by si procházela můj kalendář."

"Nikdy to nebude perfektně načasovaný. A až přestěhujeme kanceláře, bude to ještě šílenější."

Zasmála se a zavrtěla hlavou. "No, horší načasování bych nevymyslela ani já. Co třeba později, v létě?" S malým polibkem se otočila, vzala si z mého stolu telefon a vytřeštila oči, když zbadala, kolik je hodin. "Musím jít," řekla a políbila mě ještě jednou na rozloučenou. Pak odešla.

Téma bylo uzavřeno.

Ale slovo *dovolená* z mé hlavy jen tak nezmizelo.

Kapitola 3

Na dnešní noc jsem měla velké plány: udělat večeři, společně se najíst a nakonec se rozhodnout, který byt v New Yorku si pronajmeme, který byt si ponecháme tady, jestli můj nebo jeho a taky zjistíme, kdy si, sakra, najdeme čas, abychom si zabalili věci.

A taky strávím zbylých osm hodin prozkoumáváním těla mého krásného bastarda. Dvakrát.

Ale tento plán vznikl ještě předtím, než prošel dveřmi domu a našel mě v jeho kuchyni vařit. Než hodil klíče a kabát na gauč a prakticky přeběhl místnost. Přitáhl si mě k sobě a sál mi kůži pod uchem, jako kdyby mě už týdny neochutnal.

Plán se zredukoval.

Za první: večeře. Za druhé: nahota.

Dokonce se zdálo, že má Bennett v plánu to první přeskočit.

"V takovém tempu se nikdy nenajíme," řekla jsem a zaklonila hlavu dozadu, když mě líbal na krku. Jeho teplý dech mě škádlil na kůži a nůž, který jsem držela v ruce, hlučně dopadl na prkénko.

"A?" zašeptal a přitiskl mi boky na zadek, než mě otočil k sobě.

Skříňky mě tlačily do zad. Bennett byl tvrdý. Sklonil se a bez bot mě převyšoval ještě víc a dotkl se rty mého krku.

"A..." zamumlala jsem. "Jídlo se vlastně přeceňuje."

Tiše se zasmál a jeho ruce mě hladily až k bokům. "Přesně. Bože, to je tak dobrý. Mám pocit jako bych se tě nedotýkal týdny."

"Tohle odpoledne," opravila jsem ho a odtáhla se dozadu, abych se mu mohla podívat do očí. "Bylo to dnes odpoledne, víš - když jsem ti ho kouřila u stolu?"

"Ach, ano. Něco takového si pamatuju, jen je to trochu zamlžené. Asi bys mi měla osvěžit paměť...jazyk, pták..."

"Hezky mluvíte, Ryane. Ví vaše matka, že jste takové prase?"

Vyštěkl smíchy. "Kdyby nás přistihla, jak jsme šukali v šatně na svatbě mého bratrance, která byla v únoru, tak ano."

"Neviděla jsem tě dva týdny!" řekla jsem a cítila, jak mi hoří tváře. "Nebud' tak samolibý, osle."

"Ale jsem tvůj osel," řekl a dlouze mě políbil na rty. "Nepředstírej, že to nemiluješ." Nehádala jsem se. Bennett možná strávil poslední dobou hodně času mimo Chicago, ale byl celý jenom můj. Nikdy jsem o tom nemusela pochybovat. "A když už mluvíme o oslech (zadku)" - sklonil se dolů a tvrdě mi stiskl ten můj - "věci, které se ti dnes chystám dělat..."

Chtěla jsem odpovědět - nebo říct něco chytrého - ale nic mě nenapadlo.

"Ježiši. Omráčil jsem tě a teď jsi ticho," řekl a překvapeně vytřeštil oči. "Kdybych věděl, že takhle získám chvilku klidu, udělal bych to už dávno."

"Já...ehm." Otevřela a zavřela jsem pusu, ale nic ze mě nevyšlo. Tohle bylo něco nového. Když nás vyrušilo cinknutí trouby, přinutila jsem se odtáhnout a pořád jsem byla trochu mimo.

Vytáhla jsem chleba (slané pečivo) z trouby a těstoviny a cítila jsem, jak se Bennett postavil za mě. Položil mi bradu na rameno a objal okolo pasu.

"Voníš tak dobře," řekl. Dál mě líbal na krk a jeho ruce pomalu klesaly k lemu mé sukně. Byla jsem víc než v pokušení nechat ho to dokončit.

Místo toho jsem kývla k prkénku. "Můžeš dokrájet salát, prosím?"

Zasténal, uvolnil si kravatu a zavrčel něco nesrozumitelného, když přešel na druhou stranu.

Z hrnce, kde se vařil česnek, se vznášela pára, když jsem do něj hodila těstoviny a omáčku a snažila se vyčistit si hlavu. Jako obvykle to bylo nemožné, když byl nablízku. Na Bennettovi Ryanovi bylo něco, co vysávalo všechny vzduch z místnosti.

Byla jsem omámená tím, jak těžce jsem se do něj zamilovala. Tak moc mi chyběl, když jsem byl pryč. Někdy jsem mluvila ke své prázdné ložnici. "Jaký si měl den?" zeptala jsem se. "Moje nová asistentka je legrační," odpověděla bych. Nebo: "Byl můj byt vždy tak tichý?"

Jiné dny, když bych nosila jeho tričko na spaní a ztratila se v jeho vůni, šla bych i k němu domů. Posadila bych se na velkou židli, dívala se na jezero a zajímala se, co dělá. Jestli jsem mu chyběla alespoň ze zlomku tak moc, jako on mně. Ježiši. Nikdy jsem nechápala ženy, které se takhle chovaly, když jejich muži odjeli. Myslela sem, že je to byla dobrá příležitost na plnohodnotný spánek a přestávku.

Bennett se nějak zvládl dostat do mého života. Byl stejně tvrdohlavý, jako býval vždycky a milovala jsem na něm, že se nezměnil, protože jsme byli spolu. Choval se ke mně stejně, a i když jsem věděla, že mě miloval víc, než cokoli, ale nikdy ke mně nebyl nedbalý. Za to jsem ho milovala ještě víc.

Přinesla jsem na stůl oba naše talíře a podívala se přes rameno. Bennett pořád reptal, když krájel rajčata.

"Pořád si stěžuješ?" zeptala jsem se.

"Samozřejmě." Přinesl salát a plácl mě po zadku, než mi přisunul židli.

Oběma nám nalil sklenice vína, než se posadil naproti mně. Bennett mě sledoval, když jsem se napila a jeho pohled klesl k mým rtům a pak se mi znova podíval do očí. Zvedl jeden koutek úst, když se sladce usmíval, ale pak se zdálo, že se zaměřil na něco, na co si vzpomněl. "Chtěl jsem se tě zeptat, co Sara?"

Sara Dillonová absolvovala stejný magisterský obor (MBA) jako já, ale když odešla z RMG, začala pak pracovat pro jinou formu. Byla jednou z mých nejlepších kamarádek a Bennett jí na brunchi nabídl pozici finanční ředitelky, ale odmítla, protože nechtěla opustit rodinu a život, který měla v Chicagu. Nevinila jsem ji za to, ale když se blížil den odjezdu a pořád jsme ještě nikoho nenašli, věděla jsem, že bude mít obavy.

Pokrčila jsem rameny a vzpomněla si na rozhovor, který jsem s ní měla dnes. Sárin debilní snoubenec byl vyfocený s jinou ženou, se kterou se líbal, a zdálo se, že Sara konečně viděla to, z čeho jsme ho my ostatní podezírali už celá léta: Andy byl podvádějící čurák.

"Je v pořádku, asi. Andy pořád tvrdí, že to bylo dopředu připravené. Jméno té druhé ženy se objevuje v novinách každý týden. Znáš Saru. Neukáže světu, jak se cítí, ale vím, že se z toho sesypala."

Zabručel a zvažoval co dál. "Myslíš, že s ním skončila? Už ho nevezme zpátky?"

"Kdo ví? Byli spolu od chvíle, kdy jí bylo 21. Pokud ho neopustí teď, pak s ním možná zůstane navždy."

"Přál bych si, aby sem byl minulý měsíc v pořádku, jinak bych mu nakopal ve Smithově domě prdel. Je to hnusný."

"Snažila jsem se ji přemluvit, aby jela do New Yorku, ale...je tvrdohlavá."

"Tvrdohlavá? Nevím, proč jste vy dvě kamarádky," říká s kamennou tváří.

Hodila jsem na něj cherry rajče.

Po zbytek večere jsme mluvili o práci, o nové kanceláři a dalších věcech, které musíme udělat a přinést do kanceláře, než se tam přestěhujeme. Mluvili jsme o tom, jestli se jeho rodina vrátí do New Yorku, než bude otevřena kancelář a zeptala jsem se: "Kdy se tvůj otec vrátí do města?"

Chvilí jsem čekala, ale když Bennett neodpověděl, vzhledla jsem, Překvapilo mě, když posunoval jídlo po talíři.

"Je vše v pořádku, Ryane?"

Po chvíli odpověděl: "Chybí mi, jak jsi pro mě pracovala."

Vytřeštila jsem oči: "Cože?"

"Já vím. Taky mi to nedává smysl. Byli jsme na sebe hnusní a byla to hrozná situace." Sakra, to je příliš slabé označení. Fakt, že jsme dokázali při práci v té samé kanceláři přežít deset měsíců bez krveprolití, nebo neúmyslného zabití sešivačkou, mě stále překvapuje. "Ale...", pokračoval a vzhledl ke mně přes stůl: "Viděl jsem tě každý den. Dalo se to předvídat. Opakovalo se to. Tlačil jsem na tebe a ty zas na mě. Byla to ta nejzábavnější práce, jakou jsem zažil. A bral jsem to jako samozřejmost."

Položila jsem sklenici a podívala se mu do očí a cítila, jak mě zaplavuje jeho láska. "To...dává smysl," řekla jsem a hledala ta správná slova. "Nemyslím si, že jsem vtedy oceňovala, co znamená vidět tě každý den. I když jsem tě chtěla otrávit více, jak 27 různými způsoby."

"Já myslel totéž," odpoví s úšklebkem. "A někdy jsem se cítil vinen, že jsem tě ve svých fantaziích několikrát vyhodil z okna. Ale většinou jsem plánoval, jak to s tebou dělám." Zvedl svou sklenici a dlouze se napil.

"Děláš to i teď?"

"Jo. Mám i seznam."

Zvedla jsem obočí.

"No, nejdřív jsem plánoval sundat ti sukni." Sklonil se a podíval se pod stůl. "Dorážel jsem na tebe, protože sis oblékla to spodní prádlo, kterým jsi mě mučila, ale oba víme, že jsem na takové věci."

Sledovala jsem, jak se narovnal, opřel do židle a sepjal ruce za hlavou. Z jeho pozornosti jsem měla husí kůže. Každý jiný by byl vystrašený - pořád si pamatuju, jak jsem byla vyděšená - ale teď jsem cítila jenom adrenalin, chvění v hrudníku a teplo usazující se v břiše.

"A ten svetr," začal a díval se mi na hrudník. "Tak rád bych ho z tebe strhl a slyšel, jak knoflíky dopadají na zem."

Zkřížila jsem nohy a polkla. Pomalu se usmál a zvedl koutky úst.

"Pak bych ti rozevřel nohy na tomhle stole." Naklonil se a zkoušel robustnost stolu. "Dal bych si tvé nohy na ramena a sál tě, než bys *prosila* o mého ptáka."

Snažila jsem se být nezaujatá a vydržet jeho pohled. Nemohla jsem. Odkášala jsem si a najednou jsem měla sucho v puse. "Včera v noci jsi to udělal," řekla jsem a dobírala si ho.

"Ne. Včera v noci jsme byli moc unavení a jen jsem chtěl cítit, jak se uděláš. Dnes si chci dát na čas, svléknout tě a políbit každý kousek tvého těla - ošukat tě. Sledovat tě, jak mě šukáš ty."

Nezačínalo tady být opravdu horko?

"Jsi si sebou pěkně jistý, co?" zeptala jsem se.

"Rozhodně."

"Myslíš si, že já nemám svůj vlastní seznam?" vstala jsem, zapomněla na dezert a zastavila se před ním. Jeho pták už byl tvrdý a připravený vyletět z kalhot. Následoval můj pohled, ušklíbl se na mě. Duhovky měl tmavé a tak široké, že ta oříšková kolem nich skoro nebyla vidět.

Chtěla jsem ze sebe strhnout oblečení a cítit to horko z jeho pohledu na kůži, vzbudit se ráno vyčerpaná a bolavá a se vzpomínkou na jeho prsty, které se pořád tisknou na mou kůži. Jak to, že jsem cítila tohle jen při tom, když se na mě díval a řekl několik sprostých slov?

Bennett se pousnul s židlí dozadu, já se postavila mezi jeho nohy a odhrnula mu vlasy z čela - ty věčně čerstvě ošukané vlasy. Jemné pramínky se mi dostaly mezi prsty a zaklonila jsem mu hlavu, aby se mi podíval do očí. *Tak moc jsi mi chyběl*, chtěla jsem říct. *Zůstaň. Nechod tak daleko. Miluju tě.*

Ta slova mi ale zůstala v krku a místo toho mi jen vyklouzlo "Ahoj".

Bennett naklonil hlavu a široce se usmíval, když se na m podíval. "Ahoj." Jeho teplé ruce mě chytly za boky a přitáhl si mě blíž. V tom jediném slovu bylo pobavení. Věděla jsem, že ve mně umí číst, jako v knize a vidí každou myšlenku tak jasně, jako kdybych ji měla napsanou na čele. Není to tak, že by mi nebylo příjemné říkat, že ho miluju, jen to pro mě bylo něco nového. Nikdy jsem to předtím nikomu neříkala a někdy je to děsivý pocit, vylít si takhle srdce a dát mu ho jako na dlani.

Hladil mi jednou rukou spodní stranu prsa. "Nemůžu si pomoci, ale zajímalo by mě, co máš pod tím malým svetříkem," řekl.

Nadechla jsem se a cítila, jak mi pod tenkým kašmírem ztvrdly bradavky. Rozepl jeden knoflík a pak další a další, než se svetr úplně rozevřel a jeho oči se podívaly na mou kvazi podprsenku. Uznale zamručel. "Ta je nová."

"A drahá. *Neznič* ji," varovala jsem ho.

Nemohl skrýt svůj úsměv. "To bych nikdy neudělal."

"Koupil jsi mi kombiné za 400 dolarů a pak mě jím přivázal k posteli, Bennette."

Zasmál se, stáhl mi svetřík z ramenou a dal si na čas, aby mě rozbaloval, jako dárek. Jeho dlouhé prsty směřovali k pasu mé sukně. Tichý zvuk rozepínajícího zipu naplnil místnost. Udělal přesně to, co slíbil - smyslně mi sundával vlnu po bocích dolů až k nohám, nechal na mě jen krajkovou podprsenku a maličké kalhotky.

Zapnula se klimatizace, tiché vrčení se neslo bytem a studený vzduch mi ochlazoval odhalenou kůži. Bennett si mě stáhl obkročmo na klín. Drsná látka jeho kalhot se dotýkala zadní části mých stehen a mé prakticky nahého zadku. Měla bych se cítit zranitelná - když já byla nahá a on úplně oblečený - ale těšila jsem se z toho. Bylo to jako naše první noc v jeho domě po mé prezentaci. Poté, co jsme si oba přiznali, že bez sebe nechceme být mě nechal, abych ho svázala, abych měla odvahu slyšet, jak moc jsem mu ublížila.

A pak jsem si uvědomila, že je tato pozice záměrná. Předpokládala jsem, že bude taky myslet na tu stejnou noc. Oči mu zářily takovým hladem, zbožňováním, že jsem se nemohla ubránit pocitu moci. Jako by to tento muž neudělal, kdybych ho o to požádala.

Natáhla jsem se ke knoflíkům jeho košile, chtěla jsem ho nahého na mě, za mnou - všude. Chtěla jsem ho ochutnat, označit si ho škrábanci na kůži a dotýkat se jich prsty, rty a zuby. Chtěla jsem ho položit na stůl a šukat, než oba nebudeme moci ani myslet.

Někde v bytu zazvonil telefon. Oba jsme ztuhli, ani jeden z nás nic neřekl, čekali a doufali jsme, že to byla náhoda a následovat bude jen ticho. Ale pronikavý vyzváněcí tón - který mi byl příliš známý - se ozval znova. Práce. Vyzvánění pohotovosti. Ne opravdové pohotovosti - *pohotovosti*-pohotovosti. Bennett zanedával a opřel mi čelo o hrudník. Srdce mi bilo příliš rychle, hlasitě jsem dýchala.

"Sakra, omlouvám se," řekl, když telefon zvonil dál. "Musím - "

"Já vím." Vstala jsem a opřela se o opěradlo židle, abych se postavila na třesoucí se nohy.

Bennett si přešel rukama po tváři, než vstal, přešel pokoj a našel telefon v kapse kabátu, který ležel na gauči. "Jo," řekl a pak poslouchal.

Sklonila jsem se pro svetřík a oblékla si ho přes ramena, našla sukni a oblékla si ji. Zanesla jsem nádobí do kuchyně, když mluvil. Snažila jsem se mu dát nějaké soukromí, ale nemohla jsem si nevšimnout vzrůstajících starostí v jeho hlasu.

"Co myslíte tím, že *to nemůžou najít*?" zakřičel. Opřela jsem se o dveře a sledovala ho, jak před velkým oknem přecházel tam a zpátky. "Je to už zítra a někdo *nesprávně* zařadil zakrvenou *hlavní složku*? Nemůže to vyřešit někdo jiný?" následovala pauza, v jaké jsem přísahala, že vidím, jak se Bennettovi zvyšuje tlak. "*Děláte si ze mně prdel*?" Další pauza. Bennett pevně zavřel oči a zhluboka se nadechl. "Fajn. Budu tam za dvacet minut."

Když dovolal, chvíli mu trvalo, než se na mě podíval.

"To je v pořádku," řekla jsem.

"Ne, není."

Měl pravdu. Nebylo. Stálo to za prd. "Nemůže to vyřešit někdo jiný?"

"Kdo? Nemůžu v něčem tak důležitém věřit těm neschopným debilům. Účet Timbk2 se spustí zítra a marketingový tým nemůže najít složku s finančními - " Odmlčel se, zavrtěl hlavou a natáhl se pro kabát. "Bože, potřebujeme někoho v New Yorku, kdo ví, co kurva dělá. Omlouvám se, Chloe."

Bennett věděl, jak moc se dnes večer potřebujeme, ale taky musel něco zařídit. Zнала jsem ho lépe, než kdo jiný.

"Běž," řekla jsem a přistoupila k němu. "Budu tady, až skončíš." Podala jsem mu klíče a postavila se na špičky, abych ho políbila.

"V mé posteli?"

Přikývla jsem.

"V košili."

"Jen ve tvé košili."

"Miluju tě."

Zakřenila jsem se. "Já vím. Teď běž zachránit svět."

Kapitola 4

To si ze mě musíte, kurva, dělat prdel.

Otočil jsem klíčem v zapalování a zvýšil otáčky motoru tak, aby ručička dosáhla k červené. Chtěl jsem strhnout na ulici asfalt, vypustit svou frustraci a zanechat za sebou jenom černé čáry na silnici.

Byl jsem unavený. *Kurva*, byl jsem tak unavený a musím uklízet po ostatních lidech jejich nepořádek v práci. Pracoval jsem dvanáct - , patnáct - , sakra, dokonce osmnáct hodin denně a v jednu noc, kdy jsem mohl být s Chloe doma, mě zavolali.

Zastavil jsem se u slova, které se mi odráželo v hlavě: *domov*.

Ať jsme byli u ní nebo mě, bylo to pro mě jako domov. Nejpodivnější část byla, že dům, který mě stál celé jmění, pro mě *nikdy* nebyl úplným domovem, dokud tam nebyla ona. Byl jsem pro *ni* taky domov?

Ani jsme neměli čas si vybrat, kde budeme v New Yorku *žít*. Shodli jsme se na novém místě pro RMG a udělali mapu s různými místy, kde by společnost mohla sídlit, a udělali plán renovací a najali si designéra...ale Chloe a já jsme ještě neměli vybraný byt.

Což byl největší signál, že staré zvyky se těžce boří, protože v mém vztahu s ní je zapletený i můj vztah k práci. Ještě před rokem jsem byl oddaný jenom jedné věci: mé kariéře. Teď je pro mě nejdůležitější Chloe a pokaždé, když se moje kariéra dostane do cesty tomu, abych byl s ní, užívá mě to uvnitř. Ani nevím, kdy se to stalo, ale mám dojem, že to bylo už dávno, než jsem si to konečně přiznal. Možná to bylo tu noc, kdy Joel přišel k mým rodičům na večeři. Nebo další den, kdy jsem před ní klečel na kolenou a omlouval se jí jediným způsobem, který jsem znal. Ale spíš to bylo ještě dřív, tu první noc, kdy jsem ji hrubě políbil v konferenční místnosti v mé nejtemnější a nejslabší chvíli. Díky Bohu, že jsem byl takový idiot.

Podíval jsem se dolů na hodiny na palubní desce, které rudě zářily a praštily mě jako pěst do hrudníku: 5. květen. Přesně před rokem jsem viděl Chloe vystoupit z letadla ze San Diega, byla zraněná a našťavaná z toho, jak jsem ji strčil pod autobus poté, co pro mě vyjednala schůzku s klientem. Další den podala rezignaci a opustila mě. Mrkl jsem a snažil se vyčistit si hlavu. Vrátila se, připomněl jsem si. Pracovali jsme spolu posledních 11 měsíců a přes všechny mé frustrace s mým pracovním rozvrhem, jsem *nikdy* nebyl šťastnější. Byla jediná žena, kterou jsem kdy chtěl.

Myslel jsem na svůj dřívější rozchod se Sylvií, skoro před dvěma lety. Náš vztah začal na jednoduše a pokračoval jedním směrem. Naše přátelství snadno vklouzlo do fyzické intimity. Skvěle to pro mě fungovalo, protože poskytovala kamarádství a sex a nikdy nežádala víc, než jsem ji nabízel. Když jsme se rozešli, přiznala se, že věděla, že jí nenabídnu víc a na chvíli jí ta intimita a sex stačily. Až do momentu, kdy to již tak nebylo.

Po dlouhém objetí a posledním polibku jsem ji nechal odejít. Šel jsem přímo do mé nejoblíbenější restaurace na tichou večeři o samotě a pak jsem šel brzy do postele, kde jsem spal celou noc bez vzbuzení. Žádné drama. Žádné zlomené srdce. Skončilo to a já jsem za touto částí života zavřel dveře a byl jsem připravený se posunout. O tři měsíce později jsem se vrátil do Chicaga.

Bylo komické porovnávat to s reakcí, kdy jsem přišel o Chloe. V podstatě jsem se změnil v hnusného vandráka, nejedl jsem, nesprchoval se a přežíval jsem jen na skotské a sebelítosti. Pamatuji se, když jsem žil z těch mála detailů, které mi o Chloe říkala Sara - jak se měla, jak vypadala - a snažil se poskládat z těch kousíčků, jestli jsem jí chyběl a byla tak zoufalá, jako já.

Toho dne, kdy se Chloe vrátila do RMG, byl náhodou Sárin poslední ve firmě. Ačkoli jsme to napravili, Chloe trvala na tom, že bude spát u sebe a já taky, abychom si odpočinuli. Po chaotickém ránu jsem šel do "odpočinkové" místnosti, abych našel Chloe, jak svačí malý balíček mandlí a čte nějaká marketingová oznámení. Sara si ohřívala zbytky jídla v malé mikrovlnce a odmítala, že jí pošleme jídlo. Přišel jsem, abych si dal šálek kávy a tak jsme tam my tři stáli společně v tichosti. Zdálo se to jako 15 minut.

Nakonec jsem to ticho prolomil.

"Sara," řekl jsem a můj hlas byl příliš hlasitý v této tiché místnosti. Podívala se na mě, měla vytřeštěné a jasné oči. "Děkuju, že jsi za mnou přišla ten první den, kdy Chloe odešla. Děkuju, že jsi mi říkala nové informace, jaké jsi jen mohla. Z toho a dalších důvodů mě mrzí, že tě vidím odcházet."

Pokrčila rameny a trochu se na mě usmála. "Jen jsem ráda, že vás dva vidím spolu. Bylo tady přílišné ticho. A ticho znamená nudu. A nuda znamená žádný křik, nebo nazývání toho druhého semetrikou." Zakašlala a hlasitě se napila, až to bylo legrační.

Chloe zasténala. "Už neexistuje žádná šance, že mě budeme takhle volat, ujišťuji tě." Hodila si mandli do pusy. "Možná není už můj šéf, ale určitě je stále uřvaný."

Zasmál jsem se, rychle jí koukl na zadek, když vstala a sklonila se dolů, aby si vzala láhev vody ze spodního regálu lednice.

"Pořád," řekl jsem a otočil se k Saře. "Oceňuji, že jsi mi říkala nové věci. Asi bych se jinak zbláznil."

Sářiny oči zjihly, zavrtěla se a viděl jsem, že se cítí trochu nepohodlně, když čelí mému výlevu emocí. "Jak jsem řekla, jsem ráda, že to fungovalo. Za tyto věci stojí bojovat." Zvedla bradu a naposledy se na Chloe usmála, než odešla z místnosti.

Ta závrať, kterou jsem cítil poté, co se Chloe vrátila, mi usnadnila ignorovat pomluvy, které následovaly v Ryan Media Group. Já jsem měl svou kancelář a ona svou a rozhodli jsme se dokázat sobě a dalším, že to uděláme takhle.

Strávili jsme skoro hodinu od sebe.

"Chyběl jsi mi," řekla, když vklouzla do mé kanceláře a zavřela za sebou dveře. "Myslíš, že mi dají zpátky mou starou kancelář?"

"Ne. Moc by se mi ten nápad líbil, ale v tuto chvíli by to bylo očividně nevhodné."

"Nemyslela jsem to až tak úplně vážně." Převrátila oči, pak se odmlčela a rozhlédla se okolo. Skoro jsem viděl každou její vzpomínku: když pro mě roztáhla nohy na stole, když mě nechala udělat ji prsty, abych ji rozptýlil od obav, a já jsem si představoval každou chvíli, kdy jsme seděli společně v této kanceláři, a neřekli jsme si všechno, co bychom mohli už velmi dávno.

"Miluju tě," řekl jsem. "Miloval jsem tě už dlouho.."

Mrkla a pak postoupila blíž a políbila mě. Pak mě zatáhla do koupelny a žádala, abych ji pomiloval proti zdi. A to bylo pondělí v poledne.

Když jsem zaparkoval na parkovišti, vzpomněl jsem si na Sářina slova. Vypl jsem motor a díval se na betonovou zeď před sebou. Za tyto věci stojí bojovat. Sara si vzala svou vlastní radu do Chicaga k nejvíce odsouzení hodnému sukničkáři. Dohlížela na mě, když jsem byl na dně a zlomený bez Chloe. Oproti tomu jsem nechal Saru pokračovat ve vztahu s mužem, o kterém jsem věděl, že je nevěrný, protože jsem měl pocit, že do toho nemám právo zasahovat. Kde bych byl, kdyby Sara udělala to samé pro mně?

Uvažoval jsem, co to o mně říkalo, vystoupil jsem z auta a šel do hlavní haly. Muž z noční ostrahy na mě mávl a pak se vrátil k novinám, když jsem mířil k výtahům. Budova byla prázdná, tak jsem slyšel každé zapraskání a kliknutí. Pak jsem slyšel otáčející se kolečka a tiché žuchnutí, když se výtah zastavil v 18 podlaží.

Věděl jsem, že tam není nikdo jiný. Tým se přetahoval, kdo najde nejnovější verzi složky a v panice prohledávali místní dokumenty ve svých laptotech. Pochyboval jsem, že mysleli i na to, aby zkontrolovali pracovní server.

Nakonec jsem nechal Chloe doma kvůli 23 minutám v práci, což v podstatě způsobilo, že moje zítřejší nálada bude bouřlivá. Nesnášel jsem, když jsem dělal práci za někoho jiného. Smlouva byla někde založená a - jak jsem předpokládal - daná ve špatné složce na severu. Popravdě, výtisk mi ležel na stole, kde si toho někdo kompetentní mohl všimnout a ušetřit mě tak tohoto výletu do kanceláře. Poslal jsem složku jednomu z řídících pracovníků Marketingu a udělal několik kopií pro sebe a zdůraznil části na první straně a jízlivě položil na stůl každé osoby, která do tohoto byla zapojená, než jsem odešel z kanceláře. Bylo to trochu hnusné, že jsem byl tak precizní. Ale zasloužili si to, když mě odtrhli od Chloe.

Věděl jsem, že mě ty malé nepříjemnosti příliš užíraly, ale byly to detaily, které určovaly tým. A proto potřebuji někoho skvělého v New Yorku. Zasténal jsem, když jsem se vrátil do auta, nastartoval a věděl jsem, že toto byla jen jedna věc z mnoha, kterou musím v příštím měsíci dokončit.

V mé současné náladě jsem se nemohl vrátit k Chloe. Jen bych byl nepříjemný a podrážděný...a ne v tom zábavném smyslu.

Bože, jen jsem chtěl být s ní. Proč to musí být, kurva, tak těžké? Měl jsem několik hodin s Chloe a nechtěl jsem jimi plýtvat, protože jsem se stresoval kvůli práci, bytu a nalezení někoho, kdo zvládne svou zasranou práci bez dohlížení. Stěžovali jsme si, že se nevidíme, protože příliš těžce pracujeme, proč to prostě...nenapravíme? Co tak odjet pryč? Víím, že si Chloe myslela, že je to špatné načasování, ale kdy bude to správné? Nikdo nám jen tak nic nedá a od kdy jsem typ člověka, který čeká, až něco přijde?

Srát na to. Napravíme to.

"Dej si svoje sračky dohromady, Bene." Můj hlas se ozýval v tichém prostoru auta a po rychlém kouknutí se na hodiny jsem se ujistil, že nevolám pozdě. Natáhl jsem se pro telefon a hledal to správné číslo, než jsem ho vytočil. Vyjel jsem z parkovacího místa a zatočil na Michiganskou ulici.

Po šestém zazvonění se z reproduktorů v autě ozval Maxův hlas. "Hej, Bene!"

Usmál jsem se, zrychlil a mířil k nejznámějšímu místu na zemi. "Maxi, jak se máš?"

"Dobře, kámo. Svinsky dobře. Co je to za fámou, kterou jsem slyšel, že se stěhuješ z města?"

Přikývl jsem a odpověděl. "Budeme tady něco málo přes měsíc. Z páté na padesátou."

"To je brzy. Perfektní. Musíme se sejít, až budeš ve městě..." odmlčel se.

"Určitě, určitě." Zaváhal jsem a věděl jsem, že se asi Max zajímal, proč mu volám v půl dvanácté v úterý v noci. "Podívej, Maxi, mám na tebe velkou prosbu."

"Tak říkej."

"Rád bych vzal svou přítelkyni na chvíli pryč a -

"Přítelkyni?" Jeho smích vyplnil tiché auto.

Taky jsem se zasmál. Byl jsem si jistý, že jsem Maxovi nikoho nikdy takto nepředstavil. "Chloe, ano. Oba pracujeme v RMG a poslední dobou jsme byli pod nátlakem kvůli Papadakisově kampani. Ted' to

jde skvěle a rádi bychom měli nějaký pokoj na řádění, než se přestěhujeme..." zaváhal jsem a cítil jsem, jak ve mně ta slova vrou. "Zní to šíleně, kdybych si někoho najal, aby nám tady sbalil náš život, našel místo v New Yorku a jen...bychom odjeli na několik týdnů? Jen, sakra, vypadli z města?"

"To nezní střeleně, Bene. Zní to jako nejlepší způsob, jak se s tím vypořádat."

"Taky si myslím. Víím, že je to impulzivní, ale myslel jsem na to, že bych vzal Chloe do Francie. Zajímalo by mě, jestli máš ještě pořád ten dům v Marseille a pokud ano, jestli bys mi ho nepronajal na několik týdnů."

Max se tiše zasmál. "Kurva, jo, je pořád můj. Ale zapomeň na pronájem - jen si ho vezmi. Pošlu ti pokyny. Inés vám tam uklidí a připraví dům. Bylo tam prázdné od chvíle, kdy jsem tam strávil zimní prázdniny." Odmlčel se. "Kdys přemýšlel, že bys přijel?"

Sevřel se mi hrudník a v hlavě se mi začal tvořit plán. "Tenhle víkend?"

"Sakra, jo, postarám se o to. Pošli mi detaily o vašem letu, až je budeš mít. Zavolám jí ráno a ujistím se, že tam bude, aby vám dala klíče."

"To je fantastické. Děkuju ti, Maxi. Dlužím ti to."

Prakticky jsem slyšel, jak se šibalsky usmíval, když řekl: "Budu si to pamatovat."

Poprvé za ty roky jsem se cítil uvolněný, pustil jsem si hudbu a představoval jsem si, jak s Chloe nastoupíme do letadla a nebudeme mít před sebou nic, jen slunce, dlouhá rána, která strávíme nazí v posteli a budeme si užívat to nejlepší jídlo a víno na světě.

Ale musím se ještě někde zastavit. Věděl jsem, že je pozdě, abych jel k rodičům, ale nemám na výběr. Vytvářel jsem si plány a nemůžu jít do postele, než vyřeším každý detail.

Při dvaceti minutové jízdě k nám domů jsem zavolal do cestovní agentury a zanechal zprávu. Pak jsem zanechal hlasovou zprávu bratrovi Henrymu v práci, že na tři týdny odjíždím. Ani jsem si nepředstavoval jeho reakci. Měli jsme novou kancelář, vše bylo vyřešené a mohli jsme zanechat balení někomu jinému. Všem mým managerům jsem zanechal zprávu a dal jim vědět svůj plán, a co od každého z nich očekávám během své absence. Pak jsem stáhl dolů všechna okýnka a nechal se obklopit studeným nočním vzduchem a nechal s ním odejít všechno napětí.

Zastavil jsem před domem rodičů a zasmál se, když jsem si vzpomněl, když jsme tady s Chloe přišli poprvé jako pár.

Bylo to tři dny po prezentaci. Za dva dny jsme sotva opustili můj dům a postel. Ale po neustálých hovorech a zprávách od rodiny, která se ptala, kdy přijdeme, aby mohli taky strávit nějaký čas s Chloe, jsme souhlasili s večeří u našich. Každému chyběla.

Cestou k nim jsme mluvili, smáli se, dobírali se a držel jsem ji za ruku. Nepřítomně mě ukazováčkem hladila v kroužcích po zápěstí, jako by se tak uklidňovala, že je to doopravdy, že já jsem opravdový a

jsme tady. Ještě jsme nečelili venkovnímu světu, jen v tu noc, když jsme byli venku s jejími kamarádkami. Ta změna byla bezpochyby trochu divná. Ale nikdy jsem neočekával, že z toho bude Chloe neklidná. Vždy čelila každé výzvě tvrdohlavě a nebojácně.

Tehdy, když jsme stáli na verandě a natáhl jsem se, abych otevřel hlavní dveře, uvědomil jsem si, že se chvěje.

"Co se děje?" stáhl jsem ruku zpět a otočil její obličej k sobě.

Pokrčila rameny. "Nic. Jsem v pořádku."

"Nevěřím ti."

Naštvaně se na mě podívala. "Jsem v pořádku. Prostě ty dveře otevři."

"Sakra," řekl jsem a ztuhl. "Chloe Millsová je opravdu nervózní."

Tentokrát se na mě ošklivě podívala. "Poznačíš si to? Kriste, jsi geniální. Někdo by z tebe měl udělat řídícího člena kanceláře a dát ti obrovskou kancelář." Natáhla se, aby otevřela dveře sama.

Zastavil jsem její ruku předtím, než otočila klikou a zakřenil se. "Chloe?"

"Neviděla jsem je od...víš. A viděli tě, když jsi byl..." Ukázala na mě: "když byl Bennett úplnou pohromou potom, co ho Chloe opustila."

"Jen...to nedělejme. Jsem v pořádku," řekla.

"Jen si užívám vzácný pohled na nervózní Chloe. Dej mi chvilku, abych si to vychutnal."

"Naser si."

"Naser?" postavil jsem se před ni, než jsem se k ní přitiskl. "Snažíte se mě svádět, slečno Millsová?"

Nakonec se zasmála a ramena se jí postupně uvolnila. "Jen nechci, aby to bylo -"

Hlavní dveře se otevřely, Henry postoupil dopředu a Chloe objal. "Tady je!"

Chloe na mě nakoukla přes bratrovo rameno a zasmála se. "Divné," dokončila větu a objala ho.

Ve dveřích stáli mí rodiče, kteří se křenili tak, že jsem to na nich nikdy neviděl. Máma měla usazené oči.

"Bylo to tak dlouho," řekl Henry, pustil mou přítelkyni a podíval se na mě.

Vnitřně jsem zasténal a zapsal si, že se tato noc změní v řízení před sudem, jaké to bylo pro Chloe a jak nemožný jsem byl v práci; podrobnosti o náročných výzvách slečny Millsové se zapíší do dějin.

Vypadala zatraceně dobře v těch malých vypasovaných černých šatech. Potřeboval jsem se rozptýlit.

Volala jsem tátovi ráno předtím, než měla Chloe prezentaci a říkal mu, že se plánuji zúčastnit její prezentace Papadakisova účtu. Taky jsem mu řekl, že ji požádám, aby mě vzala zpátky. Jako obvykle mě podpořil, ale byl obezřetný, když mi říkal, že nezáleží na tom, co Chloe řekne, byl na mě pyšný, protože jsem šel za tím, co chci.

*Ta, kterou jsem chtěl, nyní vstoupila do domu, objala mou matku, otce a pak se podívala na mě.
"Nevím, čeho jsem se bála," zašeptala.*

"Byla jsi nervózní?" zeptala se máma a vytřeštila oči.

"Bylo to tak náhlé. Cítila jsem se špatně, protože jsem vás všechny měsíce neviděla..." Chloe se vytratil hlas.

*"Ne, ne, ne, ne - musela ses vyrovnat s Bennettem," řekl Henry a ignoroval mé naštvané povzdychnutí.
"Věř nám, chápeme to."*

"No tak," zasténal jsem a přitáhl si ji. "Nepotřebujeme to rozpitvávat."

"Prostě jsem to věděla," zašeptala máma a dávala ruce na Chloeiny tváře. "Věděla."

"Co to, sakra, mami?" přistoupil jsem blíž, objal ji první a chvíli se na ni mračil. "'Věděla' jsi co k ní cítím, když jsi ji dávala dohromady s Joelem?"

"Myslím, že správný slovní obrat je 'do prdele, nebo sakra'," nabídl Henry.

"To určitě není fráze, kterou bych použila, Henry Ryane." Máma se na něj podívala a pak objala Chloe jednou paží a vedla ji dál chodbou. Otočila se, aby se mnou mluvila přes rameno. "Myslela jsem si, že pokud jsi neviděl, co máš přímo před obličejem, možná si to další muž zaslouží."

"Chudák Joel, nikdy si ani nevystřelil," zamumlal táta a všechny nás překvapil a patrně i sebe. Vzhledl a pak se zasmál. "Někdo to musel říct."

Vystoupil jsem z auta a usmíval jsem se při vzpomínce na zbytek večera: deset minut, během které se změnil v hysterický záchvat přes naše sdílení zkušeností z otravy z jídla v nehodnou dobu, neuvěřitelné crème brûlée mé matky, které servírovala po večeři a o hodně později Chloe a já, když jsme se sotva dostali domů předtím, než jsme byli propletení a zpocení na podlaze mého obývacího pokoje.

Otočil jsem klikou u dveří mých rodičů a věděl jsem, že táta bude pořád vzhůru, ale doufal jsem, že nevzbudím matku. Klika zavržala, lehce jsem otevřel se známou péčí a šel tiše místy a dával si pozor na práh.

Ale k mému překvapení mě vítala máma, která na sobě měla starý fialový župan a držela dva hrnky čaje.

"Nevím proč," řekla a nabízela mi hrnek: "ale byla jsem si pěkně jistá, že se tady dnes večer zastavíš."

"Mateřská intuice?" zeptal jsem se, vzal si hrnek a políbil ji na tvář. Chvíli jsem tak zůstal a doufal jsem, že bych mohl své emoce zadržet.

"Něco takového." Do očí jí vyhrkly slzy a otočila se pryč dřív, než jsem na ně mohl cokoli říct. "Tak pojď, vím, proč jsi tady. Začneme v kuchyni."

Kapitola 5

"A jste si jistá, že dostaneme podpisy včas?" zeptala jsem se asistentky, která se dívala na hodinky a něco si poznamenala do zápisníku.

"Ano. Aaron je na cestě. Měli bychom je zastihnout po obědě."

"Dobře," řekla jsem, zavřela složky a podalaje zpátky. "Naposledy se na to podíváme před schůzkou, a pokud všechno půjde - dveře vnější kanceláře se otevřely a dovnitř vešel Bennett s velmi rozhodným výrazem. Moje asistentka vyděšeně zaječela, mávla jsem na ni, aby odešla. Prakticky odtud utekla.

Přešel místnost jen několika dlouhými kroky a pak se zastavil před mým stolem a praštil dvěma bílými složkami o stůl.

Podívala jsem se na složky a pak znova na něj. "Je mi na tom něco povědomého," řekla jsem. "Kdo z nás práskne dveřmi a poběží na schodiště?"

Převrátil oči. "Jen je otevři."

"No, vám taky dobré ráno, pane Ryane."

"Chloe, nebuď jako osina v zadku."

"Raději bys byl osina v mém?"

Jeho oči zjihly, naklonil se přes stůl, aby mě políbil. Včera se dostal domů pozdě, dlouho potom, co jsem usnula. Vzbudil mě zvuk budíku, našla jsem jeho velmi nahé a teplé tělo, jak se tisklo k mému. Zasloužila jsem si medaili, že jsem dokázala vůbec opustit postel.

"Dobré ráno, slečno Millsová," řekl tiše. "Teď otevři ty zatracené obálky."

"Pokud na tom trváš. Ale neříkej, že jsem tě nevarovala. Prásknutí složkami u nás vždy končí skvěle. Skvěle pro mě. Možná bys to mohl napravit..."

"Chloe."

"Dobře, dobře." Otevřela jsem jednu s mým jménem a vytáhla zevnitř papír. "Z Chicagského mezinárodního letiště O'Hare na pařížské letiště Charles de Gaulle," přečetla jsem. "Z Chicaga do Francie." Podívala jsem se na něj. "Někam mě posílají?"

Bennett zářil štěstím a vypadal opravdu potěšeně, když koukal, jak držím letenku v ruce. Byla jsem ráda, že sedím. "Francie. Marseille, abych byl přesný. Druhá letenka je pod touto."

Letenka pro každého z nás. S odletem v pátek. Dnes bylo úterý.

"Já...nerozumím tomu. Jedeme do Francie? Není to kvůli včerejší noci, že? Protože máme hektické životy, Bennette. Takové věci se vždycky stanou. Přísahám, že jsem nebyla naštvaná."

Obešel stůl a klekl si přede mě. "Ne. Není to kvůli včerejší noci. Je to kvůli hodně nocím. Protože upřednostňuju to, co je pro mě důležité. A toto," řekl a ukázal mezi nás. "Toto je důležité. Sotva jsme se viděli, Chloe a po přestěhování se to nezmění. Miluju tě. *Chybíš* mi."

"Taky mi chybíš. Ale.... jsem trochu překvapená. Francie je...opravdu daleko a je tady ještě tolik práce a - "

"Nejen Francie. Soukromý dům - venkovské sídlo. Které patří mému kamarádovi Maxovi, se kterým jsem chodil do školy. A je krásné, obrovské a *prázdné*," dodal. "S obrovskou postelí, několika postelemi. Bazénem. Můžeme vařit a chodit nazí; ani nemusíme zvedat telefony, pokud nebudeme chtít. No tak, Chlo."

"Miluju tu část, kdy bychom chodili nazí," řekla jsem. "Protože tudy vede cesta k tomu, abychom se dohodli."

Přisunul se blíž, protože cítil, že následuje další část. "Jsem pyšný na to, že vždy znám své soupeře, slečno Millsová. Tak co říkáš? Pojedeš se mnou? Prosím?"

"Ježiši, Bennette. Je asi deset ráno a už teď mě zabíjíš."

"Zvažuju, že tě utiším, přehodím přes rameno, ale pak by to mohlo špatně skončit na celnici."

Zhluboka se nadechnu a kouknu na lístky. "Dobře, takže odjíždíme devátého a vracíme se...počkat, je to správně?"

Podíval se na stejné místo, jako já. "Co?"

"Tři týdny? Nemůžu tady všechno jen tak nechat a odjet do Francie na *tři týdny*, Bennette!"

Zůstal zmatený. "Proč? Vše jsem dohodl a - "

"To myslíš vážně? Za prvé, za měsíc se stěhujeme. Za měsíc! A ani jsme si nevybrali byt! A je tady moje nejlepší kamarádka, kterou ten největší debil na světě minulý týden podvedl. A nezapomeň na hlavní detail, kterému se říká *moje práce*? Mám schůzky a na úklid celý byt a pak ho přestěhovat do New Yorku!"

Výraz mu poklesl; asi to nebyla reakce, kterou očekával. Za ním jasně zářilo slunce, a když otočil hlavu, slunce mu ozařovalo řasy a tvář.

Páni. Vzrůstala ve mně jako balon vina. "Sakra. Omlouvám se." Naklonila jsem se k němu a opřela mu hlavu o rameno. "Vůbec to není to, co jsem chtěla říct."

Jeho pevné paže mě objaly a cítila jsem, jak vydechl. "Já vím."

Bennett mě vzal za ruku a vedl mě k malému stolu v rohu místnosti. Ukázal na mě, abych se posadila, když se posadil naproti. "Mohli bychom vyjednávat?" řekl a v očích měl výzvu, kterou jsem neviděla od chvíle, kdy vešel do mé kanceláře.

To bych mohla udělat.

Naklonil se dopředu, tleskl a opřel si lokty o stůl. "Přestěhování," začal. "Uznávám, že je to velké. Ale máme realitního makléře; viděl jsem tři uchazeče. Jen se potřebuješ rozhodnout, jestli je musíš vidět, nebo mi ve výběru věříš. Můžeme nechat makléře, aby vyřešil zbytek a zaplatil zaměstnancům za sbalení a přestěhování." Tázavě zvedl obočí a já jsem kývla, aby pokračoval. "Vím, jak moc se staráš o Saru. Promluv si s ní; a uvidíš, jak na tom je. Řekla jsi, že jsi ani nevěděla, že ho opustila, že?"

"Jo."

"Tak to budeme řešit, až na to přijde čas. A tvoje práce...jsem na tebe neuvěřitelně pyšný, Chloe. Vím, jak tvrdě pracuješ a jak jsi důležitá. Ale nikdy na to nebude perfektní chvíle. Vždy budeme zaneprázdnění a vždy se ukáží lidé, kteří budou potřebovat naši pozornost a objeví se věci, které nebudou moci počkat. Je to pro tebe dobrá zkouška, jak rozdávat úkoly - miluju tě, ale v rozdávání úkolů stojíš za prd. A bude to jen hektičtější, až se přestěhujeme. Kdy budeme mít ještě takovou šanci? Chci být s tebou. Chci s tebou mluvit francouzsky a nakázat ti, abys přišla do postele, když se u nás celý víkend nikdo nezastaví, nebo nás nebudou volat do práce."

"Ztěžuješ mi, abych byla zodpovědná," řekla jsem.

"Být zodpovědný se přeceňuje."

Cítila jsem, jak mi spadla brada a jen jsem na něj dál civěla. Chystala jsem se ho zeptat, kdo je ta pohodová osoba a co má společného s mým přítelem, když se ozvalo zaklepání na dveře. Odtrhla jsem oči od svého velmi šťastného přítele, abych viděla vyděšenou příchozí, která se dívala na Bennetta se strachem v očích. Není pochyb, že si vytáhla krátkou slámku a poslali ji sem, aby našla Bastarda.

"Ehm...omluvte mě, slečno Millsová," koktala a dívala se na mě, místo na osobu, kterou potřebuje. "Ve dvanáct hodin čekají pana Bennetta v konferenční místnosti..."

"Děkuju vám," odpověděla jsem. Odešla a otočila jsem se zpátky k Bennettovi.

"Promluvíme si o tom později?" zeptal se tiše a postavil se.

Přikývla jsem a pořád jsem byla trochu z té změny mimo. "Děkuju ti," řekla jsem a nepřítomně ukázala na lístky, ale myslela jsem toho daleko víc.

Políbil mě na čelo. "Později."

~

Cestování...pro mě a Bennetta nikdy nedopadlo dobře. San Diego bylo perfektní, když jsme se skrývali ve své malé bublině. Snažili jsme se vrátit k životu a pak to šlo všechno do pekla. Hodně.

Pak jsme plánovali odjet na Děkuvzdání, ale namísto toho jsme ho kvůli práci museli zrušit. Znova jsme se o to pokusili v prosinci; Bennett se topil ve velkém účtu, který byl zahájený před Novým rokem a pak jsme měli oba uvést Papadakisův účet na počátku roku. Nějak jsem ho přesvědčila, aby šel domů a strávili jsme spolu o prázdninách dlouhý víkend.

Pak nastalo setkání s mým otcem.

Bennett nechtěl - dokončoval obrovskou kampaň a jeho rodina se k němu připojila. A přítelkyně, která strávila většinu roku tím, že říkala otci, jak velký a panovačný debil je její šéf, nakonec musela přiznat, že měla se šéfem sex. Od počátku bylo jasné, že to bude katastrofa.

Bennett byl zticha většinu letu, a když nenavrhl, abychom se připojili k Mile High Club, věděla jsem, že se něco děje.

"Jsi strašně uctivý, Ryane. Co se děje?" zeptala jsem se poté, co jsme přistáli a šli jsme k objednanému autu.

"Co by to asi tak mohlo znamenat?"

"No, neřekl jsi žádný nevhodný komentář nebo ses nezmínil o tom, jak budu jezdit, sát, lízat, dotýkat se, hladit, jak tě popadnu, nebo jiných radostí pro tvého ptáka za poslední tři hodiny. Prakticky tě slyším přemýšlet a upřímně, mám trochu starosti."

Plácl mě po zadku. "Lepší? V tom svetříku vypadají mimochodem tvoje prsa skvěle."

"Mluv se mnou."

"Mám se setkat s tvým otcem," řekl a upravil si límeček.

"A?"

"A ví, jaký jsem byl debil." Odkáhlala jsem si a on se na mě ošklivě podíval. "Může být."

"Může být?"

"Chloe."

"Je to součást okouzujícího šarmu Bennetta Ryana," řekla jsem a zamrkala na něj. "Od kdy se za to omlouváš?"

Povzdychl si. "Od chvíle, kdy se chystáme setkat s tvým otcem. A pokud má kalendář, zjistí, že jsem s tebou spal, když jsme spolu ještě pracovali."

"Taky jsem musela po tom všem čelit tvé rodině. Jsem si jina, že Mina řekla Henrymu o tom incidentu v koupelně, a pokud to ví Henry, tak Elliott taky. A pokud to ví Elliott...ach můj Bože, tvoje matka ví, že

jsme šukali v její nejoblíbenější koupelně...když tam byl Joel, aby se se mnou setkal." Plácla jsem se dlaní do čela.

"Jo, no, moje rodina prakticky nosí nápis "Tým Chloe" pod svým opravdovým oblečením, takže je to trochu jiné."

Přišli jsme ke dveřím realitní agentury, vzala jsem ho za ruku a zastavila ho. "Podívej, můj táta ví, kdo je jeho dcera. Ví, že jsem energická - "

"Ha!"

Ted' jsem byla na řadě já, abych se ošklivě dívala. "A ví, že dostávám to samé, co dávám.Bude v pohodě."

Povzdychl si, naklonil se dopředu a opřel si čelo o moje. "Když to říkáš."

~

Táta ďábelsky zapískal, když obešel černý zářivý Benz, který byl zaparkovaný na příjezdové cestě, boty mu ve sněhu křúpaly. "Vždycky jsem si myslel, že jediný důvod, proč by muž řídil takové auto, je aby si něco kompenzoval. Nesouhlasíš, Bensone?"

"Bennett," opravil ho, než se na mě usmál.

"Jsou Vánoce, tati. Všechny čtyřkolky byly zamluvené."

Věci se nezlepšily ani při večeři.

Když jsme seděli u stolu, táta se ošklivě díval na Bennetta, jako by se snažil srovnat s jeho tváří, kterou viděl ve zprávách. "Bennett, hm?" řekl a skepticky se podíval přes okraj vinné sklenice. "Co je to za jméno?"

Zasténala jsem. "Tati."

"Moje matka měla ráda Jane Austenovou, můj bratr je prostředním jménem Willoughby, tak si rád myslím, že to ještě vyšlo docela dobře."

Táta se nad tím ani neusmál. "Pojmenovat někoho po postavě z románu? Asi to vysvětluje ostatní věci."

"Vaše první jméno je Frederick," řekl Bennett a trochu se usmál. "Je to dobré jméno, pokud vám nevadí, že to říkám. Frederick Wentworth je taky tvrdě pracující člověk, který se sám vypracoval a je představitelem románu Přesvědčování. Moje matka mě přiměla přečíst všechny romány od Jane Austenové, když jsem byl na střední škole a obvykle jsem udělal vše, co mi řekla." Snědl kousek, žvýkal ho a polkl, než dodal: "Ta rada taky zahrnovala chození s vaší dcerou."

"Hmmm. No, buď na ni opatrný," řekl táta a sledoval Bennetta z druhé strany stolu. "Přítel mého kamaráda je v gangu a pochybuju, že bys komukoli chyběl."

"Tati!"

Podíval se na mě nevinně. "Co?"

"Markův kamarád není v gangu."

"Samozřejmě, že je. Je Ital."

"To nic neznamená!"

"Věř mi. Potkal jsem ho. Řídí černé auto s opravdu tmavými okny. Mark mu na té párty říkal Tlustý Don."

"Jeho jméno je Glen, tati a studuje Účetnictví. Není v gangu."

"Nevím, proč musíš být celou dobu tak hádavá, Chloe. Jen Bůh ví, kde jsi k tomu přišla."

V té chvíli se Bennett začal opravdu smát, až se musel omluvit a odešel od stolu.

Později poté, co Bennett prohrál, když hrál s otcem Monopoly - jak by někdo mohl uvěřit, že Bennett prohraje hru zahrnující peníze, to už nikdy nezjistím - vyklouzl z pokoje pro hosty a vlezl mi do postele.

"Chceš být zmlácený," řekla jsem a vylezla si na něj.

"Nebudu, když budeš potichu."

"Hmm, nevím. Neumím ani říct, kolikrát mě táta chytil předtím, než jsem se vyplížila ven, když jsem byla na střední škole a to jsem byla velmi potichu."

"Můžeme teď přestat mluvit o tvém tátovi? Dost mě to ruší od toho, abych tě v tvé dětské posteli ošukal. A Ježíši, Chloe. Dá se to vůbec považovat za spodní prádlo?" řekl a otáčel kalhotkami v ruce a zatahal za ně. Tvrdě.

"Ach můj Bože!" zašeptala jsem trochu víc nahlas. "Ty jsou nové a -"

"Milovala jsi to," řekl a zakřenil se. "Jen se držím své části a dodržuju tradici."

Chtěla jsem se hádat, ale 1) měl pravdu a 2) byla jsem rozrušená, když mi Bennett odhrnul látku stranou a vklouzl do mě prstem. Druhou rukou mě vzal za bok a povzbuzoval mě, abych se posunula na něj.

"Takto," řekl, rozdělil rty a podíval se mi mezi nohy. "Kurva - sundej si tričko."

Roztrhnuté kalhotky byly zapomenuty, přikývla jsem a sundala si tričko přes hlavu a hodila ho za sebe. Vklouzl dovnitř druhým prstem, zrychlila jsem a postel pod námi zavržala.

Bennett se posadil a zašeptal: "Ššš," proti mé puse. "Posaď se."

Klekla jsem si na kolena a sledovala, jak si sundával kalhoty od pyžama.

"Opravdu to tady budeme dělat?" zašeptala jsem. Postel byla příliš malá a v pokoji bylo příliš horko a тихо - a můj táta byl jen o dva pokoje dál. Bylo to hloupé a nevhodné a nepamatuju si, že bych něco chtěla víc.

Rozsvítila jsem malou lampu, abych ho viděla lépe. Rty měl opuchlé, vlasy rozčuchané a jeho úsměv byl legrační, když řekl: "Kurva, miluju tě, ty sprostá holko. Chceš mě vidět?"

"Jo."

"Dotýkej se sama sebe," zašeptal.

Udělala jsem to příliš pomalu, abych k něčemu pokročila, ale vytřeštil oči, než se naklonil, aby mě políbil. Zamumlal mi něco proti rtům a líně mě olizoval jazykem. Jeho tiché zvuky a ruce byly všude, jeho pták mi klouzal přes klitoris, než se nakonec pomalu zasunul do mě.

Byla jsem rozrušená z té náhlé plnosti, teplého dechu a jeho kůže. Bennett mi sál bradavku a okusoval ji zuby, když jsem po něm klouzala. Byla jsem tak ztracená, že jsem si ani nevšimla známého zaskřípání dveří mé ložnice.

"Ach, svatý Petře!" zakřičel táta a najednou byly ruce, paže a přikrývky všude. Slyšela jsem, jak se táta všude ohání, když spěchá dolů a mumlá něco o malé holce a sexu v jeho domě a srdečním záchvatu.

Řekněme, že ani Bennett nebo já jsme nebyli nikdy tak vděční, když fotbalový hráč NDSU (Bizoni ze Severní Dakoty) potřeboval příští ráno nouzově pomoc, a protože je jeho kouč dlouholetý kamarád

mého otce, trval na tom, že to zvládne jen táta. Táta byl v kanceláři a čekal na další příjíždějící z Fargo, než vyšlo slunce.

Zdá se, že nám nikdy dobře nevyjde žádná dovolená.

Vina mě šířala zbytek rána. Neměla jsem být tak ukvapená a říct Bennettovi, že je to nemožné. Byl tady a snažil se přizpůsobit a já jsem byla ta, kdo mu říkal, aby zvážil své práce. Co to se mnou sakra bylo? Snažila jsem se ho zastihnout mezi schůzkami. Snažila jsem se ho zastihnout na obědě. Nejbližší, co jsem se k němu dostala, bylo se skupinou lidí, kteří kolem něj blábolili, jako fanouškové okolo celebrity.

"Potřebuju s tebou mluvit," naznačila jsem.

"Netopýří signál?" Myslím, že odpověděl.

Zavrtěla jsem hlavou. "Večeře?"

Přikývl a poslal mi pusy za jejich zády a hnal se do výtahu.

~

"Jak to jde?"

Sara pokrčila rameny, dala si další hranolek do kečupu a pak si ho hodila do pusy, ale určitě se nedívala na mě. "Všechno v pohodě."

Zamračila jsem se na ni. Vše je se Sarou vždycky v *pohodě*.

"Myslím to vážně!" trvala na tom a opřela se o opěradlo. "Je kolem toho tolik povyku. Jen se snažím zjistit, co je pravda a co není."

"To zní jako dobrý plán," řekla jsem.

"Zнала jsem ho tak dlouho, jen je těžké se s tím smířit, to je celé. Ale upřímně, mám se fakt dobře."

"Saro, omlouvám se za obtěžování, protože to není moje věc, ale to je ta největší kravina, co jsem kdy slyšela."

"Co?"

"Slyšela jsi mě! Ta věc s Andym je velký problém! Bennett chce, abychom jeli do Francie a mimo obvyklých 1254 důvodů, proč bych neměla jet, jsi na vrcholu seznamu ty!"

"Co?" zopakovala tentokrát hlasitěji. "Bennett chce, abyste jeli do Francie! Ach můj Bože, to je úžasné! A počkat, co myslíš tím mě'?"

"Jo, chce, abychom měli čas se znova sblížit, než nastanou šílenosti ohledně New Yorku a tohle všechno," řekla jsem dřív, než jsem sbalila ubrousek a hodila ho po ní. "A váhám, jestli odjet na tři týdny, protože se o tebe bojím!"

Sára se zasmála, obešla stůl a objala mě. "To je ta nejsladší a nejhloupější věc, co jsem od kohokoli slyšela. Miluju tě, Chloe."

"Ale stěhuju se," dodala jsem a pevně ji objala. "Budou to naše poslední společné tři týdny."

Sara se posadila vedle mě. "Jsem už velká holka a takhle to vidím já. Miluju - *miluju* - že tady chceš zůstat a starat se o mě. Ale...myslím si, že Bennett má pravdu," řekla a trochu se zašklebila. "Potřebujete to, a pokud to bude fungovat, měla by sis hodit nějaké sporé oblečení do tašky a dotáhnout toho chlapa do Francie."

Zasmála jsem se a naklonila k jejímu rameni. "Bože, tak moc to věci zkomplikuje." Musím najmout někoho, kdo udělá všechny pohovory, bude na mých schůzkách - "

"Ale stojí to za to, ne?"

Usmála jsem se a vzpomněla si, jak byl Bennett nadšený, když mi říkal o výletu a jak mu výraz poklesl, když jsem nesdílela jeho nadšení. "Jo, stojí."

Kapitola 6

Přetočil jsem se na bok, vzal telefon do ruky a vypl budík. Byl jsem vyčerpaný, protože jsem spal jen dvě hodiny. Pracoval jsem skoro do dvou a pak se pokoušel vklouznout do postele bez toho, abych vzbudil Chloe, ale ta si na mě vylezla, než jsem stihl cokoli říct.

Jako kdybych ji vůbec zastavil.

Netztěžoval jsem si, že jsem tak spal ještě o hodinu míň, ale teď, když naslepo šátrala pod dekou a klouzla mi dolů po břicho a stočila ji okolo mého ptáka, věděl jsem, že ji musím zastavit. Musel jsem chytit letadlo.

Přijede do za mnou Francie, ale o den později. Tvrdohlavě trvala na tom, že potřebuje zbytek pátku, aby vyřídila všechny věci. Počkal bych na ni, ale protože byly letenky na last minute, nemohl jsem vybrat jiné lety a ani společná sedadla. Rozhodl jsem se, že si ponechám svůj let a usoudil jsem, že tam přijedu dřív, abych pro nás Maxův dům připravil.

"Nemyslím si, že na to máme ještě čas," mumlal jsem jí do vlasů.

"Na to ti neskočím," řekla, hlas měla chraplavý ze spánku. "Tento kluk," řekla a stiskla mi erekci: "si myslí, že máme dost času."

"Auto mě vyzvedne za 15 minut a díky tvé chuti včera v noci potřebuju další sprchu."

"Jednou jsi potřeboval jen dvě minuty. Říkáš mi, že nemáme ani dvě minuty?"

"Ranní sex nikdy netrvá jen dvě minuty," připomněl jsem jí. "Ne, když jsi ospalá, rozcuchaná a teplá." Vylezl jsem z postele a šel do koupelny, když zasténala a přitiskla si na obličej můj ukradnutý polštář.

Když jsem se ukázal čistý a oblečený, posadila se na posteli a pořád objímala můj polštář a předstírala, že není naštvaná, že jedeme do Francie každý zvlášť.

"Nešpul pusu," mumlal jsem, sklonil se a políbil ji do koutku úst. "Jen potvrzuješ to, co jsem vždycky tušil - neumíš beze mě fungovat."

Čekal jsem, že převrátí oči a hravě mě štípne, ale mrkla na mou kravatu a zbytečně ji upravila. "Můžu bez tebe fungovat. Ale nelíbí se mi, když jsem bez tebe. Jako by sis s sebou bral můj domov."

No, kurva.

Položil jsem své velké tašky na postel, vzal jí obličej do dlaní, než se na mě podívala, aby viděla, jaký na mě měla její slova vliv. Usmála se a navlhčila si rty.

S posledním polibkem jsem zašeptal: "Uvidíme se ve Francii."

Den strávím cestováním a na místopřijedu v sobotu. Chloe měla letět jen 12 hodin po mně, ale protože nemůže jet přímo, jede do New Yorku a další den letí do Paříže a do Marseille přijede až v pondělí. Tak jsem měl čas lépe se připravit na její příjezd, ale jak jsem znal Maxe, dům bude perfektně čistý a zásobený jídlem a pitím. Nebudu tam mít co dělat.

Nečinný Bennett...a to všechno.

Posadil jsem se do první třídy, odmítl šampaňské a vytáhl telefon, abych napsal Chloe. *Jsem na palubě. Uvidíme se na druhé straně oceánu.*

Telefon mi zavibroval o několik sekund později.

Přemýšlím nad celým tímto výletem. Tento víkend je u Dillona výprodej bot.

Zasmál jsem se, ignoroval to a vrátil telefon do kapsy. Zavřel jsem oči, když kolem mě prošel další pasažér a vzpomněl jsem si na náš poslední výlet. Cestovali jsme spolu jen párkrát, ale nic nešlo podle plánu. Působilo na naše dovolené nějaké voodoo, kterého bych se měl bát? Jako bychom byli předurčení k sužujícím dovoleným, které byly hrozné a byly vyplněné mizernými rozhovory...nebo jsme je museli odvolat.

Žaludek se mi převrátil, když jsem si vzpomněl na náš poslední pokus o dovolenou na Den Děkuvzdání. Jednou náhle o víkendu jsme sinaSantBart pronajali dům. Mělo to být dokonalé, ale místo toho jsem poprvé od našeho smíření s Chloe, přestal společně mluvit.

"Zkurvený čurácký zmrd."

Podíval jsem se na stůl a obočí mi vystřelilo až k vlasům, když Chloe práskla dveřmi a spěchala ke stolu.

"Nějaký mrzák znova utekl z vězení, slečno Millsová?"

"Dost. Papadakis tlačí na zahájení."

Vstal jsem a židle narazila do zdi. "Cože?"

"To je hrozné načasování, smůla! Každý je teď opilý, nebo uklízí po prázdninách nepořádek. Nikdo nekupuje přepychové apartmány."

"To jsem říkala Velkému Georgeovi taky."

"Řekla jsi mu taky, že se potřebuje držet počítání dolarovek a nechat marketing na nás?"

Zasmála se a založila si ruce na hrudníku. "Možná jsem ta slova použila. S několika jinými gangsterskými výrazy."

Posadil jsem se a přešel si rukama přes obličej. Měli jsme letět ráno na Den Děkuvzdání a teď nemůžeme odejít z práce. "Řekla jsi mu, že s tím nemáš problém?"

Naproti přes stůl jsem cítil, že ztichla. "Jakou jsem měla jinou možnost?"

"Říct mu, že nebudeme připraveni!"

"Ale to je lež. Můžeme být připraveni."

Spustil jsem ruce a zíral na ni. "Ano, ale jen když budeme pracovat 15 hodin denně i přes prázdniny - a vše kvůli jeho debilnímu zahájení."

Rozhodila ruce, ale v očích měla žár. "Platí milion dolarů za jednoduchý marketing a pracujeme na mediální kampani za dalších deset milionů dolarů. Myslíš si, že patnáct hodin denně je nepřiměřených, když je to náš největší klient?"

"Samozřejmě, že ne! Ale není náš jediný klient! První pravidlo obchodu je nenechat velkého psa vědět, jak jsou malí ostatní psi."

"Zatraceně, Bennette. Neřeknu mu, že to nemůžeme dodržet."

"Někdy je malé postrčení dobrá věc. Zezelenáte, slečno Millsová. Pokud jste si nebyla jistá, měla jste mi ten hovor předat."

Okamžitě jsem ta slova chtěl vrátit zpátky. Vytřeštila oči, otevřela pusu a kurva, sevřela ruce do pěstí. Natáhl jsem se dolů, abych si zakryl koule.

"Děláš si, sakra, prdel? Chystáš se mi taky u večere krájet steak, ty egocentrický osle?"

Nemohl jsem si pomoci. "Jen když tě budu moct krmit a pomáhat ti žvýkat."

Tvář se jí vyhladila a viděl jsem, jak počítala, kolik síly chtěla vložit do nakopání mého zadku. "Vynecháme SantBart's," řekla nekompromisně.

"Zřejmě jo. Proč si myslíš, že jsem naštvaný?"

"No, pokud budeme pořád u tohoto bodu, budeš spát sám, jen se svou rukou a tubou lubrikantu."

"To bych zvládl. Tyto dvě ruce poskytují různé potěšení."

Mrkla a zatnula čelist. "Snažíš se mě ještě víc naštvat?"

"Jistě, proč ne."

Oči jí potemněly a zúžila je. Hlas se jí třásl: "Proč?"

"Abys cítila větší bolest. Protože jsi měla říct Georgeovi, že takovéhle rozhodnutí se musí vyjednat s celým týmem a že mu na to odpovíme až po prázdninách."

"Jak víš, že jsem to neřekla?"

"Protože jsi sem přišla s novinkami. Nechovala ses, jako by to byl jenom návrh."

Dívala se na mě a v očích jsem jí viděl stovky možných odpovědí. Čekal jsem, kolik sprostých slov dá dohromady, ale místo toho mě jen překvapila a otočila se, aby odešla z kanceláře.

Chloe nezůstala přes noc. Byla to jen druhá noc, kterou jsme strávili odděleně po její prezentaci v J. T. Miller minulý červen a ani jsem se nesnažil usnout. Místo toho jsem se díval na Naštvané muže na Netflixu a zajímalo mě, kdo by se měl omluvit první.

Problém byl, že jsem měl pravdu a věděl jsem to.

Ráno na Den Díkůvzdání sněžilo, vítr byl tak silný, že mě tlačil k budově, když jsem šel sám z parkoviště do své kanceláře.

Nikdy by mě nenapadlo, že mě po naší hádce znova nechá. Měl jsem dojem, že to mezi námi už bude nastálo, ať už ta dlouhá cestazačne zítra, nebo za deset let. Nebylo nic, čím by mě mohla vyděsit.

A když jsem cítil, že to pro ni taky bylo doopravdy, Chloe zřídka kdy utekla z boje. Buď bojovala se mnou, dokud jsem nebyl obrazně "na kolenou", nebo ona skončila na kolenou, ale úplně jiným způsobem.

Jen několik zaměstnanců bylo na Díkůvzdání v práci - členové Papadakisova týmu. Každý se ošklivě díval na Chloe, když šla chodbou, aby si dala kávu. Znal jsem ji, zřejmě pracovala do pozdních hodin a spala pod stolem.

Ani nepohlédla na místo, kde jsem stál ve dveřích, které vedly do konferenční místnosti. I tak jsem mohl slyšet její myšlenky, když mýjela velmi rozladěného člena týmu: "Vykuř mi. A ty mi taky můžeš. A ty? Ulejvák, který žalostně špulí pusu? Opravdu mi vykuř."

Mířila do kanceláře, posadila se a nechala dveře otevřené.

Přijď a dostaň mě, říkála. Pojď dovnitř a vyřiď si to se mnou.

A i když jí všichni chtěli dát co proto, protože nám zkazila plány na dovolenou, nikdo to neudělal. Každý v obchodním světě byl vychován ve stejném rázu: pro práci vše. Člověk, který poslední opustí práci, je hrdina. První příchozí je nejlepší. Práce o svátcích vás dostane do nebe.

A zatímco zkušenější výkonný řídící by řekl Papadakisovi, že jeho žádosti nevyhoví, já jsem vždycky obdivoval Chloeino odhodlání. Nebyl to pro ni jen nový milník. Bylo to zahájení její nové kariéry. Byly to její základy. Chloe byla přesně jako já před několika lety.

Poté, co všichni večer odešli, zaklepal jsem na její dveře a upozornil tak na sebe.

"Pane Ryane," řekla, sundala si brýle a podívala se na mě. Blikalo za ní panorama města a světelné tečky se objevovaly všude v oknech. "Ukážete mi, jak se ztopoří penis, abych mohla dokončit práci?"

"Chloe, jsem si dost jistý, že pokud chceš, aby se ztopořil, můžeš to udělat všechno sama."

Trochu se usmála, když se odstrčila od stolu a zkřížila nohy. "Ztopořil by se a pak bych tě žádala, abych ho mohla kouřit."

Nemohl jsem zadržet smích, sklonil se a dopadl na židli naproti ní. "Věděl jsem, že to řekneš."

Trochu svraščila obočí. "No, než řekneš cokoli dalšího, ano, vím, že je to na prd. A...myslím, že jsi měl pravdu. Mohli jsme teď být v SantBart's na pláži."

Chtěl jsem promluvit, ale zvedla ruku, aby mě zastavila.

"Ale věc se má tak, Bennette, že nezáleží na tom, co jsem měla udělat, nechtěla jsem říct Papadakisovi ne. Chtěla jsem jít do toho, protože můžeme a měli bychom. I tak to jde jak na drátkách a máme dost času, abychom na tom pracovali. Bylo by nepoctivé říct mu, že bychom to nezvládli."

"Máš pravdu," připustil jsem: "ale nechat ho tlačit nás dopředu na začátku čtvrtletí může zapříčinit jen to, že se z toho stane precedens."

"Já vím," řekla a třela si při tom spánky.

"Ale vlastně jsem nepřišel, abych ti řekl, že to, co jsi udělala, byla chyba. Přišel jsem, abych ti řekl, že chápu, proč jsi to udělala. Neviním tě."

Spustila ruce a obezřetně se na mě dívala.

"Právě teď, když máš takto nastartovanou kariéru, nejsem překvapený, že jsi řekla Papadakisovi ano."

Otevřela pusu a viděl jsem, jak se jí na jazyku tvoří hromada sprostých slov.

"Uklidni se, raketo," řekl jsem, naklonil se dopředu a zvedl ruce. "Nemyslím si, že jsi naivní; už znova nevytáhnu tu kartu týkající se "dozrávání" - nezáleží na tom, jak moc to nenávidíš slyšet. Myslím to tak, že na sobě pořád pracuješ. Chceš ukázat světu, že jsi eso, a že kurevská nebeská sféra nic neváží. Jen to ovlivňuje celý tým a i naši dovolenou. Chápu, proč jsi to udělala a proč jsi s tím v rozporu. Mrzí mě, jestli je to pro tebe těžké, protože jsem tady." Snížil jsem hlas a přisunul se blíž. "Stojí to za prd."

Jako by najednou místnost potemněla, když se slunce skrylo za horizont a já dokončil svou větu. Chloe mě sledovala, její výraz byl prakticky nečitelný.

No, nečitelný pro kohokoli jiného. Pro někoho, kdo ten obličej neviděl snad tisíckrát, když mi říkal, že mě chce praštit, políbit, poškrábat a ošukat.

"Neušklibej se," řekla a zúžila na mě oči. "Vidím, co děláš."

"Co dělám?"

"Snažíš se mě povzbudit. Být tvrdý, ale taky zůstat můj milenec. Ztraceně, Bennette."

"Chystáš se mě ošukat ve své kanceláři!" zaskřehotal jsem a řekl jsem to překvapeně a zároveň škodolibě. "Bože, jsi uvolněná."

Rychle vstala, obešla stůl a okamžitě se natahovala po mé kravatě. "Zatraceně." Rozvázala ji, uvázala mi ji kolem očí a zavázala za hlavou. "Přestaň mě pozorovat," zasyčela mi do ucha. "Neuvidíš nic."

"Nikdy." Zavřel jsem oči za jemnou látkou a nechal, aby mě ovládaly ostatní smysly a vdechoval nádhernou vůni citrusů z jejího parfému a natahoval se, abych ucítil její hebké předloktí. Pomalu jsem jí sjížděl rukama dolů po těle, otočil ji a přitiskl k hrudníku. "Je to lepší?"

Její reakce mi zdaleka nestačila; spíš to znělo frustrovaně. "Bennette," zamumlala a opřela se. "Šlím z tebe."

Chytil jsem ji za boky a přitáhl k sobě, aby cítila proti zadku mou tvrdost. "Alespoň něco se nikdy nezmění."

Mrkl jsem na leteckou obsluhu, která se ke mně skláněla a zřejmě mi něco chtěla říct.

"Promiňte?" zeptal jsem se.

"Chtěl byste ke svému jídlu nápoj?"

"Ach, ano," řekl jsem a přestal myslet na Chloeino pevné tělo, které se svíjí kolem mého a to, jak bych ji šukal na stole. "Dal bych si GreyGoose a sklenici ledu, prosím."

"A na oběd? Máme filet mignon, nebo sýr a olivový talíř."

Objednal jsem si to druhé jídlo a díval se z okna. V třiceti tisících stopách bych mohl dělat cokoli. Ale když jsem se vracel v čase, byl to jiný pocit.

Od návratu do Států jsem ve Francii nebyl. Mělo by mi to připadat jako po sté, ale starý Bennett se stejně necítil.

Díkůvzdání bylo taky trochu odhalením, protože před vztahem sChloe bych taky řekl na Georgeovu žádost ano. Chloe mi byla tak podobná mnoha způsoby, že to bylo až děsivé.

Usmál jsem se, když jsem se vrátil k matčině radě:

"Najdi si ženu, která ti bude rovnocenná ve všech směrech. Nezamiluj se do někoho, kdo nebude pokládat tvůj svět za důležitější, než svůj. Zamiluj se do někoho silného, kdo žije nebojácně, jako ty. Najdi si ženu, která z tebe udělá lepšího muže."

No, našel jsem ji. Teď jsem tady na ni musel počkat, až přijede, abych se ujistil, že to ví.

Cesta k naší půjčené vile byla pokrytá malými hladkými kameny. Byly hnědé a různé velikosti, a ačkoli byly vybrány kvůli vzhledu a tomu, jak zapadají do krajiny, bylo to osvěžující a určeno pro potěšení a nezacházelo se s nimi jako s muzejními kousky. Květinové záhony a truhlíky lemují cestu po obou stranách a každá květina kvete jasným barevným květem. Všude byly stromy a v dálce místa k sezení, která byla oddělena od zbytku dvora zdí s kvetoucí vinnou révou.

Popravdě, nikdy jsem neviděl krásnější venkovský dům. Dům byl jemně rudý, barvy vybledlého jílu a působil jako zvětralý, vypadalo to skvěle. Velká okna v prvním a druhém podlaží rámuje bílé žaluzie a další květiny jsou u dveří. Ve vzduchu se vznášela vůně oceánu a pivoňky.

Ibišek se plazí nahoru po francouzských dvojítech dveřích. Horní schod je prasklý, ale čistý a na vrcholu leží jednoduchá rohožka.

Otočil jsem se, abych se podíval za sebe na zahradu. Ve vzdálenějším rohu a pod několika fíkovými stromy je dlouhý stůl pokrytý oranžovým ubrusem vyzdobený malými modrými lahvemi různých

velikostí. A bílé talíře, které na něm leží, jako by čekaly na večeři. Zelený trávník se táhne od místa na verandě, kde stojím a je přerušovaný jen pár květináči s fialovými, žlutými a růžovými květy.

Vytáhl jsem z kapsy klíč a vstoupil do domu. Zvenčí byl obrovský, ale uvnitř to vypadalo jako optický klam.

Kriste, Maxi, je to trochu nepřiměřené. Věděl jsem, že jeho dům v Provence je velký, ale neuvědomil jsem si, že je tady tolik pokojů. Jen z hlavních dveří jsem viděl alespoň deset dveří a nepochybně tady bylo množství dalších pokojů nahoře, které jsem ještě neviděl.

Zastavil jsem se ve vstupní hale a díval se na obrovskou vázu, která vypadala jako větší bratranec vázy mé matky, kterou měla v jídelně; blankytně modrá základní glazura byla stejná a na zakřivené části byly stejně krásné žluté čáry. Vzpomněl jsem si na den, kdy ji daroval mé matce, když byl poprvé u nás doma na zimní prázdniny. Neuvědomil jsem si, jak osobní dar to pro něj byl, ale teď, když se rozhlížím po jeho domě a vidím stejnou uměleckou práci všude: na deskách nad krbovou římsou, na ručně vyrobené sadě s konvicí a jednoduchých šálcích v salonu.

Usmál jsem se a natáhl se k váze. Chloe bude nadšená, až to uvidí; byla to její nejoblíbenější věc u mojí mámy. Jako by nám bylo určeno, abychom byli tady.

Po její narozeninové večeři v lednu Chloe zaváhala v jídelně, když se dívala na máminu kolekci umění. Ale místo toho, aby si prohlížela zářící Tiffanyho vázy, nebo detail na vyřezávaných dřevěných mísách, šla přímo k malé modré váze v rohu.

"Asi jsem ještě nikdy takovou barvu viděla," řekla ohromeně. "Nemyslela jsem si, že ta barva mimo mou představivost vůbec existuje."

Máma za ní přišla a vyndala vázu z poličky. Pod jemným světlem z lustru se zdálo, jako by barva blikala a měnila se pokaždé, když ji Chloe měla v ruce. Nikdy předtím jsem si nevšiml, jak pěkný kousek to je.

"Je to jedna z mých nejoblíbenějších," řekla máma s úsměvem. "Nikde jinde jsem takovou barvuneviděla."

Ale to nebyla pravda, pomyslel jsem si, když jsem odstoupil od vázy a šel ke krbu. Tou barvou byl místní oceán, když slunce zářilo vysoko nad jasnou oblohou. Teprve pak mě to napadlo, že je to stejně modrá, jako srdce nejhlubšího safíru. Umělec, který by tu žil, by to věděl.

Na policice byly tři ručně vyrobené *santos*, malé figurky z Betlému, které se tradičně vyrábí podle umělcův Provence. Všechny byly zřejmě od jednoho umělce, který vyrobil máměvazu, obří vázu a zbytek umění v domě. On nebo ona musí být místní, ať už žije, nebo ne, ale možná by Chloe mohla mít možnost vidět při návštěvě i další kousky. Bylo téměř neskutečné, jak se náhoda a perfektnost tohoto umění zdály dokonalé.

Modré a zelené talíře připevněné na krbové římse zachycovaly zář pozdního odpoledního slunce a ozařovaly stěnu za ním jemnou modrou září. S větrem, který foukal do stromů, a sluncem zářícím za pohybujícími se větvemi to vypadalo, jako bych viděl pohybující se povrch oceánu ve větru. V kombinaci s bílým nábytkem a jednoduchým zdobením obývacího pokoje jsem se okamžitě cítil klidnější. Měl jsem pocit, jako by svět RMG a Papadakisova práce, stres a neustálé bzučení telefonu byli milion kilometrů daleko.

A bohužel i Chloe.

Jako kdyby slyšela moje myšlenky z letadlamířícího do Atlanty, najednou mi telefon zazvonil v kapse a typický zvuk smsky, který mám nastavený pro ni, se ozval místností.

Vytáhl jsem telefon z kapsy a podíval se na zprávu: *Stávka mechaniků. Lety jsou zrušeny. Zůstala jsem v New Yorku.*

Kapitola 7

"Co myslíte tím, že jsme tady *uvízli*?" řekla jsem ženě, která stála na druhé straně pultu. Byla as v mém věku, s pihovatými tvářemi a jahodově blond vlasy stáhnutými dozadu do culíku. Taky se zdálo, že mě chce uškrtit, podobně jako každou osobu na mezinárodním letištním terminálu v La Guardia.

"Naneštěstí jsme byli informováni, že odbory mechaniků vyhlásily stávkou," řekla nekompromisně.
"Všechny aerolinky z Provence a do ní byly zrušeny. Opravdu se omlouváme za nepříjemnosti."

No, neznělo to, že ji to mrzí. Dál jsem se na ni dívala a ostře mrkla, když jsem pochopila její slova.
"Promiňte, cože?"

Pevně se na mě usmála. "Všechny lety byly kvůli stávkézrušeny." Podívala jsem se jí přes rameno na obrazovku s odlety a přílety letadel. Na každém řádku stálo ZRUŠENO.

"Říkáte mi, že jsem tady uvízla? Proč mi to neřekl nikdo v Chicagu?"

"Rádi bychom vám pomohli s ubytováním na noc - "

"Ne, ne, ne, to je nemožné. Prosím, zkontrolujtetoznova."

"Madam, řekla jsem vám to, nemáme žádné lety, které by vzlétly, nebo přistávaly. Můžete se podívat k jiným aerolinkám, abyste se přesvědčila. Nic dalšího pro vás nemůžu udělat."

Zasténala jsem a opřela si hlavu o pult. Bennett na mě čeká, asi sedí venku na slunci, má na klíně otevřený laptop a pracuje.

Bože, vyjede na mě.

"Tohle se nemůže dít," řekla jsem, narovнала se a tvářila se na zaměstnankyni co nejvíce prosebně.
"Ten nejsladší osel na světě na mě čeká ve Francii a já to nemůžu pokazit!"

"Bohužel," řekla, odkašlala si a urovnala papíry.

Byla jsem odsouzená k záhubě. "Jak dlouho?" zeptala jsem se.

"To nelze říct. Zřejmě se budou pokoušet rozhodovat, jak nejrychleji to bude možné, ale může to být den i víc."

No, to mi opravdu pomohlo.

S dramatickým povzdychnutím a několika tichými nadávkami jsem se odtáhla od pultu a hledala tiché místo, abych zavolala svojí asistentce. Ach, a napsala Bennettovi. To nepůjde dobře.

Za sekundu mi zvonil telefon.

Protlačila jsem se davem uvíznutých cestujících, kteří zabírali prakticky každý kousek terminálu aerolinek Provence, a zastavila se v malém výklenku v blízkosti toalet.

"Ahoj."

"Co myslíš, kurva tím, že jsi uvízla v New Yorku?" řval.

Mrkla jsem a odtáhla si telefon od ucha, než jsem se nadechla, abych se uklidnila.

"Znamená to přesně to, co si myslíš. Bylo nám znemožněno vzlétnout a žádné lety nelétají. Několik lidí kontroluje Deltu a další aerolinky, ale jsem si jistá, že to ostatní udělali taky."

"To je nepříjemné!" zařval. "Víš, kdo jsi? Nech mě, abych si s někým promluvil."

Zasmála jsem se. "Nikdo tady neví, kdo jsem a nestará se o to. Nebo o tebe, pokud tě to zajímá."

Chvíli byl zticha a dost dlouho na to, abych se podívala, jestli bych radši neměla zavěsit. Neudělala jsem to. Uslyšela jsem zpívající ptáky a vítr v dálce. Až jsem pocítila husí kůži, kterou jsem mívala, když zmiňoval obchody.

"Řekni jim, aby dostali ten tvůj zadek okamžitě do letadla," jasně vyslovil každé slovo.

"Všechno je zabukované, Bennette. Co, sakra, chceš, abych udělala? Jela na lodi? Použila přenášedlo? Uklidni se, dostanu se tam co nejrychleji, jak to půjde."

Zasténal a uvědomil si, že se nemůže hádat nebo nás z toho nějak dostat. "Ale kdy?"

"Já nevím, zlato. Možná zítra? Další den? Brzy, slibuju."

S rezignovaným povzdechem se zeptal: "Tak co teď?" slyšela jsem otevírání a zavírání dveří a v pozadí tichou hudbu.

"Počkáme." Povzdychla jsem si. "Dostanu pokoj a možná udělám nějakou práci. Možná můžu zkontrolovat ty byty, když už jsem tady. A pak slibuju, že nasednu na první možný let odtud. Jdu na to. I kdybych musela ztřískat několik obchodníků vlastními podpatky - dostanu se tam."

"Na to vsaď svůj zadek, že ano," řekl.

Zavrtěla jsem hlavou, abych si ji vyčistila od jeho komandujícího hlasu. "Takže, pověz mi o domě. Je tak nádherný, jak si ho představuji?"

"Ještě lepší. Myslím, že by to tvoje společnost zlepšila, ale zatraceně. Max tentokrát překonal sám sebe."

"No, zkus to zatím sám a užívej si. Sed' na slunci, plav a přečti si nějaký brak. Chod' bosky."

"Chodit bosky? To je neobvyklá žádost, i na tebe."

"Dělej si ze mě srandu."

"Ano, madam."

Zakřenila jsem se. "Zatraceně, myslím, že se mi líbí tato tvoje dominantní stránka. Je to pěkně sexy, když nařizujete, pane Ryane."

Zasmál se tiše do telefonu. "Ach a Chloe?"

"Hm?"

"Doufám, že sis nezabalila žádné kalhotky. Nebudeš je potřebovat."

Zbytek dne jsem strávila na letišti a modlila se za zázrak, nebo let do Francie. Ani jedno z toho jsem nedostala.

Hodiny trvalo objevit moje zavazadla, takže když jsem konečně prošla dveřmi hotelového pokoje, byla jsem připravená jít spát. S časovým rozdílem bylo příliš pozdě, nebo příliš brzy, abych volala Bennettovi, tak jsem mu poslala jenom krátkou zprávu, když jsem se běžela okoupat a objednala si láhev vína s čímkoli, co obsahuje čokoládu.

Právě jsem vcházela do velké vany - na okraji byla postavená sklenice s vínem a čokoládový cheesecake - když mi zazvonil telefon. Rukou jsem tápala po podlaze, než jsem ho konečně našla a usmála se, když se na obrazovce objevila Bennettova fotka.

"Myslela jsem si, že už budeš spát," řekla jsem.

"Postel je na mně příliš velká."

Usmála jsem se, když jsem slyšela jeho ospalý hlas. To byl Bennett, který se uprostřed noci přitulil a mumlal mi sladká slova. Byl v tom všem o tolik lepší, než já a to už od začátku.

"Co děláš?" zeptal se a myšlenkami jsem se vrátila k telefonování.

"Právě si užívám bublinkovou koupel," řekla jsem a zakřenila se při jeho zasténání.

"To není fér."

"A co ty?"

"Dělám nějaké papírování."

"Našel jsi můj vzkaz?"

"Vzkaz?"

"Něco jsem ti nechala."

"Ano?"

"Hm-hm. Zkontroluj si laptop."

Slyšela jsem zavržení kůže, když vstal a pak smích. "Chloe," řekl a zasmál se ještě víc. "Vypadá to, jako by mi tam někdo vložil žádost o výkupné."

"To je velmi vtipné."

"Tři postřehy za dnešek: *Neudělala jsem všechno ze svého seznamu, salát, který jsi mi udělal na oběd, byl skvělý a nejdůležitější je, že tě miluju,*" četl a pak ztichl, když si četl zbytek pro sebe. Když skončil, zabručel: "Já...kurva. Šílím z toho, že nejsi tady."

Zavřela jsem oči. "Vesmír se proti nám spíkl."

"Víš, jedna moje část chce říct, že by se nic z toho nestalo, kdybys nebyla tak tvrdohlavá a jela se mnou." Začala jsem protestovat. "Ale," řekl a pokračoval: "tvoje odhodlání je jedna z věcí, které na tobě miluju nejvíc ze všeho. Nikdy si nesesedneš. Nikdy neočekáváš, že někdo udělá práci, kterou bys neudělala sama. A nebyla bys ženou, do které jsem se zamiloval, kdybys to změnila. Tohle bych udělal i já. Obvykle. A je taky trochu divné si uvědomit, jak podobní jsme."

Seděla jsem v chladnoucí vodě a přitáhla si kolena k hrudníku. "Děkuji ti, Bennette. Hodně to pro mě znamená."

"No, myslel jsem to vážně. A nejlíp mi ukážeš své porozumění, až přivezeš svůj sexy zadek do Francie. Dohodnuto?"

Převrátila jsem oči. "Dohodnuto."

Ani další den jsem se do Francie nedostala. Nebo den poté. A třetího dne jsem se snažila vzpomenout si, proč by měl být zlý nápad jet stopem na lodi.

Je možné, že jsem Bennettovi volala tyto tři dny častěji, než za celý náš vztah, ale to stále nebylo dost. A nic neulehčovalo té bolesti v mém hrudníku.

Snažila jsem se zaměstnat, ale nijak mi to nepomohlo. Stýskalo se mi po domově. Nebyla jsem si jistá, kdy se to stalo, ale v nějakou chvíli se pro mě Bennett stal domovem. Stal se pro mě jediným domovem.

A to bylo, sakra, děsivé.

Ale kdybych jsem se zastavila, srdce a plíce mi hořely. Kdy došlo k tomu, že se pro mě stal mým vším? Zároveň jsem byla zvědavá, jestli se mi chystal říct to samé? Omráčeně jsem přecházela tam a zpátky a bezcílně se hrabala v oblečení a sbírala věci po pokoji. Myslela jsem na to, jak moc jsem se za poslední rok změnila. Ty tiché chvíle v noci, kdy se na mě někdy díval, jako bych byla jediná žena na světě. Chtěla jsem být s ním - stále. A nejen v tom samém bytu, nebo posteli, ale na dobro.

V té chvíli jsem se zarazila, že jsem šílená, duševně chorá a doslova vybuchla smíchy. Nikdy jsem nebyla ženou, která by seděla a čekala na věci, které se objeví, tak proč by tohle mělo být jiné? A to bylo ono.

Bennett Ryan neměl ponětí, co se na něj chystalo.

Kapitola 8

Jak bylo vůbec možné, že jsem se v této obrovské vile ve Francii nudil. Nebylo třeba uklízet, nebo vykonávat domácí práce a spojení se soukromou sítí bylo tak pomalé, že jsem se nemohl dostat na server RMG, abych prováděl aktuální obchody, ale ani jsem nechtěl dělat určité věci, než tady Chloe bude.

Cítil jsem se špatně, když jsem se potápěl v nekonečném bazénu a věděl, že zůstala v New Yorku. Nechtěl jsem chodit po vinicích okolo domu, protože jsem myslel, že bychom to měli dělat společně. Maxova hospodyně nám připravila několik lahví, abychom se bavili, ale jen opravdový debil by je pil sám. Trval jsem na tom, že je tento dům i pro ni. Pořád jsem otevřel jen jedny dveře do ložnice a spal tam, nechtěl jsem procházet další možnosti, než tady bude se mnou. Spolu si vybereme, kde strávíme naše noci.

Samozřejmě, kdybych jí cokoli z toho řekl, smála by se mi a řekla, že jsem melodramatický. Ale proto jsem ji chtěl tady vedle sebe. V den, když jsem použil netopýří signál, naléhavost nezmizela. Nestane se to do chvíle, než bude tady a uslyší, co jsem jí chtěl říct.

Procházel jsem se zahradami a díval se na vzdálený oceán a znova zkontroloval telefon a četl si snad po sté nedávnou smsku od Chloe:

Je možné, že v Air France budou mít volné místo.

Poslala mi to před třemi hodinami. Ačkoli to vypadalo slibně, její dřívější smsky byly podobné a nakonec nedorazila. I kdyby odjela před třemi hodinami, nezvládla by to do Marseille do zítřejšího rána.

Koutkem oka jsem spatřil malou osobu vycházející ze zadní části domu, která nesla jídlo na prostřený stůl u bazénu. Když jsem se znova podíval na hodiny na mobilu, zjistil jsem, že jsem zabil několik hodin, byl konečně čas na oběd. Byl tady nějaký kuchař a žena okolo padesáti let jménem Dominique, která každé ráno pekla chleba a servírovala na oběd různé ryby, čerstvou zeleninu ze zahrady a fíky. Jako dezert byly ručně vyráběné makarony, nebo malé sušenky s marmeládou. Pokud se sem Chloe nedostane brzy, Dominique mě bude muset skutálet ke dveřím, abych se se svou dámou přivítal.

Vedle mého talíře byla velká vinná sklenice, když jsem se podíval na Dominique, zastavila se s tácem u zadních dveří a ukázala na víno a řekla: "Vypijte to. Jste osamělý a nudíte se."

Sakra, že jo. Nudil jsem se a byl osamělý. Jedna sklenice vína mi nemůže ublížit. Neoslavoval jsem - jenom jsem přežíval, že? Poděkoval jsem Dominique za oběd a posadil se ke stolu a snažil se ignorovat perfektní větřík, skvělé teplo a zvuk oceánu ani ne půl míle odtud a taky teplo lechtající mě na bosých nohách. Nebudu si užívat ani minutu, dokud tu Chloe nebude.

Bennette, jen si všímáš svého břicha.

Jako obvykle byla ryba úžasná a salát s malými trpkými cibulkami a kostičkami bílého sýru obaleného v takovém množství mouky, že než jsem si to uvědomil, sklenice byla prázdná. Dominique po mém boku ji rychle doplnila.

Chystal jsem se ji zastavit a říct, že nepotřebuju další víno. "Jsem v pořádku, víc nepotřebuju."

Mrkla na mě. "Tak to ignorujte."

Tak jsem to ignoroval.

Vypil jsem celou láhev a začal se zajímat, proč jsem si sám nekoupil vilu ve Francii. Dřív jsem žil na venkově, vzpomínky byly hořkosladké - byl jsem pryč od kamarádů a rodiny a unavený z množství práce - žil jsem tady dlouho, ale zdálo se mi to jen jako chvíle. Byl jsem ještě mladý. Pořád jsem začínal. Pak jsem ošukal Chloe a našli jsme se, když jsme ještě měli celý život před sebou.

Sakra, když Max mohl najít tak nádherné místo, jako je tohle, mohl bych já najít nějaké přepychovější a krásnější.

Víno mi zahřívalo končetiny, které ztěžkly, hlavu jsem měl plnou nesouvislých myšlenek, ke kterým, jak se zdálo, jsem neměl důvod. Jak šílené by bylo poznat Chloe v dvaceti? Tohle místo bychom zdemolovali a asi bychom zůstali jen víkend. Není úžasné, když se setkáte s osobou, kterou *máte* potkat?

Vyhrabal jsem telefon a napsal Chloe: *Jsem tak rád, že jsme se potkali. I když si obrovská osina v zadku, jsi pořád nejlepší věc, která se mi přihodila.*

Soustředěně jsem se díval na telefon a přemýšlel, jak odpoví, ale neodepsala. Vybil se jí telefon? Nebo spala? Mohla spát v letecké společnosti? Počítal jsem s tím, ví, že je to šest hodin? Sedm hodin...? Ne, je to příliš komplikované. Usmál jsem se na Dominique, když mi nalila další sklenici vína a napsal jsem Chloe znova: *nevypil jsem celý vinný sklep, ale to víno, které mám, je skvělé! Slibuju, že ti nějaké nechám.*

Vstal jsem a o něco zakopl.... Zamračil jsem se na trávník a přemýšlel, jestli jsem stoupl na nějaké zvíře. Zavrhl jsem to a šel do zahrady, protáhl si ruce a šťastně a dlouze si povzdychl. Cítil jsem se uvolněně poprvé od doby, kdy jsem naposledy šukal s Chloe, což bylo snad před miliardami let. S plným žaludkem a trochou vína jsem si uvědomil, že jsem si nedal na čas, abych naplánoval Chloein příjezd. Měli jsme nějaké věci, které musíme vyřešit jako první. Musíme si trochu promluvit a pak plánovat.

Měl bych ji přivést do zahrady, stáhnout ji dolů na trávník a přinutit ji poslouchat? Nebo počkat na tichou chvíli u večere a pak ji zvednout ze židle a přitisknout k sobě? Věděl jsem, co jsem chtěl říct - milionkrát jsem si ta slova v hlavě přemítal, když jsem sem letěl - ale nevěděl jsem, kdy bych to měl říct.

Nejlepší bude nechat ji několik dní v klidu, než to na ni všechno vybalím.

Zavřel jsem oči, zaklonil hlavu dozadu a zvedl obličej k obloze. Užíval jsem si to. Počasí bylo úžasné. Naposledy, když jsem byl venku na slunci s Chloe, opékali jsme o minulém víkendu u Henryho. Bylo jen nepatrně teplo. Po dni stráveném na slunci a větru jsme se vrátili domů a měli ten nejlínější a nejtišší sex, jaký si pamatuju.

Otevřel jsem oči a okamžitě si zastínil obličej před jasným sluncem. "Ach. Kurva."

Dominique se objevila o několik yardů dál a ukazovala na přední bránu. "Šup," řekla a naznačila mi, abych šel. "Projděte se. Jste opilý."

Zasmál jsem se. Sakra, jo, byl jsem líznutý. Nalila do mě celou láhev. "Jsem opilý, protože jste mi nalila celou láhev vína." Alespoň myslím, že jsem to řekl.

S úsměvem zvedla bradu. "Běžte touhle ulicí pro květiny. Zeptejte se na Mathilde."

Tohle bylo dobré. Měl jsem úkol. Najít nějaké květiny. Zeptat se na Mathilde. Zavázal jsem si boty a mířil směrem do města. Dominique byla mazaná, když mě opila a pak poslala na pochůzky, abych celý den nebyl v domě. S Chloe budou spolu snadno vycházet.

Asi za půl míle jsem narazil na průčelí obchodu s květinami, které byly v každé možné nádobě: ve vázách, koších a krabicích. Na dveřích byl malý vzkaz, kde bylo jednoduše napsáno MATHILDE.

Bingo.

Když jsem vstoupil, zazvonil zvonek a mladá blondýna vystoupila zezadu do malého obchodu.

Francouzsky mě přivítala a pak se zeptala: "Jste Američan?"

"Ano, ale mluvím francouzsky."

"Ale já taky mluvím anglicky," řekla se silným akcentem na každém slovu. "A toto je můj obchod, tak je to pro mě trénink."

Flirtovně zvedla obočí, jako by mě vyzývala. Byla krásná, o tom nebylo pochyb, ale její přetrvávající oční kontakt a sexy úsměv mě znepokojovali.

A pak mě to napadlo: Dominique věděla, že se nudím a jsem osamělý, ale zřejmě neměla ponětí, že jsem čekal na Chloe. Nalila mě vínem a pak poslala k téhle sexy mladé ženě.

Ach, drahý Bože.

Mathilde se posunula ke mně trochu blíž, upravovala květiny v malé úzké váze. "Dominique řekla, že zůstáváte u pana Stelly."

"Znáte Maxe?"

Chraplavě se zasmála. "Ano, znám Maxe."

"Ach," řekl jsem a vytřeštil oči. Samozřejmě. "Myslíte tím, že *znáte* Maxe."

"Nejsem jediná," řekla a znova se zasmála. Vzhledla od květin a zeptala se: "Jste tady pro květiny? Nebo si myslíte, že vás sem Dominique poslala pro něco jiného?"

"Zítra přijede moje přítelkyně, která uvízla v New Yorku kvůli stávce a teď přijíždí," vyhrkl jsem najednou.

"Takže jste tady pro květiny." Mathilde se odmlčela a rozhlédla se po obchodu. "Jaké štěstí má ta žena. Jste velmi hezký." Znova se na mě podívala. "Možná pak vystřízlivíte?"

Zamračil jsem se. Narovnal a zamumlal: "Nejsem *tak* líznutý."

"Ne?" zvedla obočí a pobaveně se na mě usmívala. Šla zpátky a cestou vzala několik květin. "Jste okouzlující, Maxův kamaráde. S vínem jste jen méně nesmělý. Vsadím se, že normálně nosíte košili s knoflíčky a mračíte se na lidi, kteří jdou pomalu před vámi."

Zamračil jsem se ještě víc. Znělo to trochu jako já. "Beru svou práci vážně, ale takový nejsem...celou dobu."

Usmála se a vytrhla listy ze stonků. Mathilde mi podala kytici a mrkla. "Tady nejste v práci. Noste košili rozepnutou. A pro svou milenku nemusíte střízlivět. V tom domě je devět ložnic."

Hlavní dveře byly otevřené. Nechala je tak Dominique anebo za sebou nezavřela? Panikařil jsem. Co když se něco stalo, když jsem byl ve městě? Co když dům vykradli?

Ale nebyl. Vypadlo to tam stejně, jako když jsem odešel, jen hlavními dveřmi více foukalo.

Ale...nepřišel jsem tudy; vyšel jsem ze dvora do přední zahrady.

V hale jsem slyšel tekoucí vodu a volal jsem na Dominique: "Děkuji za nápad, Dominique, ale moje přítelkyně přijede až zítra." Měla vědět, že s ní budu brzy chtít mluvit. Kdo ví, jestli by sem nezačala brzy zvát ženy? Dělal tohle pro Maxe? *Drahý Bože, ten člověk se ani trochu nezměnil.*

Když jsem se blížil k nejbližším dveřím v hale, uvědomil jsem si, že jsem slyšel sprchu. A uvnitř u dveří byly kufry.

Kufry *Chloe*.

Mohl bych se tam hnát a vylekat ji. I po tom všem byla dost hloupá, aby nechala otevřené hlavní dveře, aby je vítr doširoka otevřel a pak šla do sprchy. Začal jsem zuby i pěsti a představoval si, co by se stalo, kdyby se do domu rozhodl vstoupit někdo jiný, než já.

Kurva. Neviděl jsem ji celé dny a chtěl jsem ji zaškrtnout a pak, sakra, políbit. Cítil jsem, jak se usmívám. To jsme byli my. Byla to taková známá směs lásky a frustrace, touhy a vzteku. Tlačila na všechna moje gombíky a pak odkryla nové, o kterých jsem ani nevěděl, že je mám a zmáčkla je.

Z koupelny se do ložnice, kde jsem první noc spal, neslo její tiché zpívání. Když jsem přišel blíž, nakoukl jsem dveřmi na místo, kde stála. Přivítal mě pohled na její dlouhé mokré vlasy, které se jí lepily na odhalená záda. Pak se sklonila a objevil se její perfektní zadek, když si holila nohy a zpívala si přitom.

Jedna moje část chtěla vklouznout dovnitř, vzít jí žiletku z ruky a dokončit to za ni a zlíbat každé místočko její hebké pokožky. Další moje část chtěla vklouznout dovnitř, splnit slib a vzít si ji pomalu a opatrně zezadu. Ale ještě větší část si užívala, když jsem si hrál na šmíraka. Pořád nevěděla, že tam jsem, a když jsem ji takto viděl - a ona si myslela, že je sama, tiše si zpívala a možná přitom myslela na mě? - bylo to jako sklenice s ledovou vodou v parném dni. Nikdy mě neomrzí, když ji sleduju. A když je nahý, mokrá a ve sprše, tak to nebylo příliš daleko do scénáře, který byl na vrcholu mého seznamu.

Opláchla si nohy, vstala, očistila žiletku a tehdy si mě všimla. Usmála se, bradavky jí ztvrdly a v tu chvíli jsem skoro rozbil skleněné dveře do sprchy.

"Jak dlouho tady stojíš?"

Pokrčil jsem rameny a prohlížel si celé její tělo.

"Jsi takový šmírák."

"Myslíš, stále šmírák." Přistoupil jsem blíž a založil si ruce na hrudníku, když jsem se opřel o zeď. "Kdy ses sem dostala, vkradla ses?"

"Asi před půl hodinou."

"Myslel jsem si, že právě letíš letadlem ze Států? Jela jsi nakonec vznášedlem?"

Zasmála se a naklonila hlavu pod sprchu, aby se úplně opláchla, než zastavila vodu. "Chytila jsem první let, jak jsem ti řekla. Myslela jsem si, že by byla zábava tě trošku zmást a překvapit." Vzala si své dlouhé vlasy do obou rukou, stáhla na jednu stranu k rameni a vymáčkala z nich vodu a sledovala mě stále hladovějšíma očima. "Doufala jsem, že mě najdeš nahou ve sprše. To proto jsem možná vešla *do* sprchy."

"Přiznávám, je to, sakra, příhodné, protože jsem připravený být nahý."

Chloe otevřela dveře a šla rovnou ke mně. "Chci na sobě cítit tu krásnou pusu od chvíle, co jsem slyšela, že jsi flirtoval s tou ženou z květinářství."

Zamračil jsem se. "Ach, prosím." A pak se odmlčel. "Jak jsi to věděla?"

Usmála se. "Dominique mluví velmi dobře anglicky. A řekla, že byla unavená z tvého bloumání a poslala tě dolů, protože jsi tak roztomilý, když jsi našťvaný. Souhlasila jsem."

"Ona - *co*?"

"Jsem ráda, že ses nerozhodl přivést Mathilde sem. To by bylo divné."

"Nebo úžasné," dobíral jsem si ji, přitáhl k sobě a dal jí ručník okolo ramenou. Cítil jsem, jak mi voda z jejích prsou nasakovala do trička.

Je tady. Je tady. Je tady!

Sklonil jsem se a dotkl se jejích rtů. "Ahoj, miláčku."

"Ahoj," zašeptala a objala mě. "Byl jsi někdy s dvěma ženami?" zeptala se a zaklonila dozadu a vklouzla mi rukama pod tričko, když jsem se ji snažil usušit. "Nemůžu uvěřit, že jsem se tě na to nezeptala."

"Chyběla jsi mi."

"Taky jsi mi chyběl. Odpověz na mou otázku."

Zachvěl jsem se. "Ano."

Ruce měla chladné a nehty ostré, když mě škrábala po hrudníku. "Více, než se dvěma najednou?"

Zavrtěl jsem hlavou a sklonil se, abych jí přejel nosem po čelisti. Voněla jako domov, jako moje Chloe; voněla po citrusech a svou přirozenou vůní. "Neříkala jsi něco o tom, že chceš mít na sobě mou pusu?"

"Zvláště mezi nohama," nařídila.

"Souhlasím." Sklonil jsem se, vzal ji do náručí a nesl do postele.

Když jsem ji položil, posadila se, zapřela se dozadu o lokty a zvedla nohy na okraj postele...a roztáhla je. Podívala se na mě a zašeptala: "Sundej si oblečení."

Ježíši Kriste, zabije mě, když ji takto vidím. Skopl jsem si boty přes celý pokoj, strhl ponožky a natáhl se za sebe, abych si svlékl tričko. Dal jsem jí několik sekund, aby se mohla znova přitisknout na můj nahý hrudník, poškrábal se na břicho a usmál se na ni. "Vidíš něco, co se ti líbí?"

"Předvádíme se?" přejela si rukou přes bok a mezi nohy. "To můžu zvládnout."

"Děláš si ze mě srandu," vydechl jsem a bojoval s páskem a zároveň si rozepínal knoflíky. Skoro jsem zakopl, když jsem se je snažil sundat.

Přesunula ruku pryč a pak natáhla obě ruce ke mně. "Nahore," řekla tiše a zřejmě nechtěla po tom všem mou pusou. "Na mě, chci na sobě cítit tvou váhu."

Bylo to perfektní, bez žádné přetvářky. Oba jsme se chtěli milovat, než budeme dělat cokoli jiného: rozhlížet se okolo, jíst, povídat si.

Její pokožka byla tak chladná a moje pořád červená od slunce, když jsem šel zpátky do vily do kopce a to vzrušení, které jsem cítil, bylo tak nečekané. Ten opak byl ohromující. Pode mnou nebyla ničím, jen hladkou kůží a tichými zvuky. Zabořila mi nehty do zad a zuby mi okusovala pokožku, krk a ramena.

"Chci tě uvnitř," zašeptala mi při polibku.

"Ještě ne."

Ačkoli trochu frustrovaně zasténala, nechala mě, abych ji jednoduše políbil. Miloval jsem, když mi její jazyk kroužil na rtech a pak její jazyk na mých. Uvědomoval jsem si jakýkoli náš kontakt: její prsa na mém hrudníku, ruce na mých zádech, její stehna tisknouce se na mé boky. Když mě objala nohama, měl jsem pocit, jako by mě objímalo teplo. Chytil jsem ji pod kolenem a vytáhl si ho výš k boku, než jsem cítil, že můj pták klouže po její hladké kůži.

Prohnula se pode mnou v zádech, zhoupla a dotýkala se mě bez toho, abych se zatlačil dovnitř. Začali jsme se nesměle líbat, možná hravě a pak se polibky změnily v hluboké a hladové, než se zpomalily a vychutnávali jsme si sebe navzájem. Zvedl jsem jí ruce nad hlavu, sál jsem ji a kousal do bradavek, až to muselo bolet. Zeptala se mě, co chci, co je mi příjemné a jestli chci nejdříve její tělo nebo pusou. Když jsme nazí, její první instinkt je vždy potěšit mě.

Tato žena mě ohromila. Ztratil jsem přehled o tom, kým bývala při pohledu zvenčí na náš vztah. Se mnou mohla být čímkoli. Statečnost a strach nebyla opačná slova. Mohla být ostrá a něžná, záhadná i nevinná. Chtěl jsem být její všechno tím samým způsobem.

"Miluju, jak mě líbáš," zašeptala mi proti rtům.

"Co tím myslíš?" ale věděl jsem, co tím myslela. Přesně jsem věděl, co tím myslí; jen jsem jednoduše chtěl slyšet, jak sakra perfektní pocit to je.

"Jen miluju, jak se stejně líbáme, a že se vždycky zdá, že víš, jak to chci."

"Chci se oženit," vyhrkl jsem. "Chci, aby sis mě vzala."

Kuuuurva.

A tak jel celý můj pečlivě připravený projev do háje. Starožitný prsten moje babičky je v krabičce v prádelníku - nikde poblíž mě - a taky můj plán na pokleknutí a udělat vše tak, jak se patří.

Když jsem ji objímal pažemi, Chloe ztuhla. "Co jsi to řekl?"

Úplně jsem svůj plán zpackal, ale bylo příliš pozdě, abych teď vycouval.

"Vím, že jsme spolu jen něco přes rok," vysvětluju rychle. "Možná je to příliš brzy? Chápu, pokud je to příliš brzy. Cítíš to tak, když se líbáme? Cítím to tak se vším, co děláme spolu. Miluju to. Miluju být uvnitř tebe, miluju s tebou pracovat, miluju tě sledovat při práci, miluju hádání s tebou, miluju, jen když sedíme na gauči a směju se s tebou. Jsem ztracený, když s tebou nejsem, Chloe. Nemyslím na nic, nebo na nikoho jiného, nikdo pro mě není důležitější. A to pro mně tak trochu už znamená, že jsme se vzali. Asi to teď tak nějak chci udělat oficiální. Možná zním trochu jako idiot?" Podíval jsem se na ni a cítil jsem, jak se mi srdce snaží prorazit si cestu nahoru krkem. "Nikdy jsem nečekal, že tohle budu k někomu cítit."

Dívala se na mě s vytřeštěnými očima, otevřenou pusou, jako kdyby nevěřila, že to slyšela. Vstal jsem a běžel k prádelníku, vytáhl z něj krabičku a nesl ji k ní. Když jsem krabičku otevřel a nechal ji se podívat na babiččin starožitný diamantový a safírový prsten, přitiskla si ruku na pusu.

"Chci se oženit," řekl jsem znova. Následující ticho mě znervózňovalo a kurva, byl jsem úplně mimo. "Vzít si *tebe*."

Oči se jí zalily slzami a pak mrkla, aby je zadržela. "Ty. Jsi. Takový. Osel."

No, to nebylo přesněto, co jsem očekával. Věděl jsem, že je to možná příliš brzy, ale osel? Opravdu? Zúžil jsem oči. "Jednoduché "je to příliš brzy" by stačilo, Chloe. Ježíši. Položil jsem svoje srdce - "

Vylezla z postele a běžela ke svým taškám, hrabala se v nich a vytáhla malou modrou tašku. Nesla ji ke mně se stuhou jen na ukazováčku a kývala jí před mým obličejem.

Požádal jsem ji, jestli si mě vezme a ona mi z New Yorku přivezla suvenýr? Co to, kurva, je? "Co to, kurva, je?" zeptal jsem se.

"To mi řekni ty, génie."

"Nebudte příliš chytrá, slečno Millsová. Je to taška. Máš tam asi müsli, nebo tampóny."

"Je to prsten, pitomče. Pro tebe."

Srdce mi silně a rychle bilo a zajímalo mě, jestli je to stejné i při infarktu. "Prsten promě?"

Vytáhla z tašky malou krabičku a ukázala mi, co je v ní. Byl hladký, platinový s drsným kovovým prvkem okolo středu.

"Chystala ses měpožádat o ruku?" zeptal jsem se pořád trochu zmatený. "Dělají to i ženy?"

Tvrdě mě praštila do paže. "Ano, ty šovinisto. A vypálil jsi mi rybník."

"Takže je to ano?" zeptal jsem se a moje zmatení se jen prohlubovalo. "Vezmeš si mě."

"To mi řekni ty!" křičela, ale usmívala se.

"Technicky ses ještě zeptala."

"Zatraceně, Bennette! Ty taky ne!"

"Vezmeš si mě?" zeptal jsem se a smál se.

"Vezmeš si *mě*?"

Se zasténáním jsem vzal krabičku, položil ji na podlahu a otočil Chloe na záda.

"Vždycky budeš tak nemožná?"

Přikývla, vytřeštila oči a kousala se do rtu. *Kurva*. Můžeme to vyřešit později.

"Vezmi mi ptáka." Sklonil jsem se a políbil ji na krk a zasténal, kdy se natáhla mezi nás a chytila mě.

"Zasuň si ho do sebe."

Posunula boky pode mě, než jsem cítil její teplo. Pomalu jsem do ní vklouzl, i když to každá šlacha v mém těle chtěla tvrdě a divoce. Zasténal jsem, zachvěl se a cítil, jak se bořím dovnitř.

Pohyboval jsem boky dopředu a dozadu a ona mě objala rukama okolo krku, přitiskla mi do něj tvář a následovala moje pohyby. Jen dvakrát jsem se pohnul, než jsme začali být hlasití a víc zběsilí.

"Dej mi to," zašeptal jsem jí do pusy, olizoval a žádal. Zvedl jsem jí nohu, přitiskl ji k jejímu boku a vklouzl hlouběji. Zavřel jsem oči a během jediného úderu srdce jsem měl pocit, že v ní exploduju.

Zabořila hlavu do polštáře, rozevřela rty, když zalapala po dechu a já jsem využil příležitosti a vklouzl jí jazykem do pusy a sál ji. "Je to takhle v pořádku?" zašeptal jsem a přitiskl jsem prsty na její bok. Milovala rozmezí bolesti a potěšení, tu ostrou hranici, kterou jsme spolu objevovali. Přikývla a já jsem zrychlil, měl jsem plnou hlavu její vůně. Ochutnal jsem její klíční kost, krk a trochu ji kousl do ramene.

"Tady," vydechla a přitáhla si mě k obličeji. "Polib mě."

Tak jsem to udělal. Znova a znova, než se pode mnou vrtěla a hekala a přiměla mě, abych se pohyboval rychleji. Cítil jsem, jak zatnula břicho a pevně mě objala nohama a ostře mi křičela do ucha.

Zatnul jsem čelist, dosáhla své úlevy a chtěl jsem víc, mít ji déle, až se znova udělá, než bych dosáhl vlastního orgasmu.

"Nevytahuj se. Ještěne. Nejsem ani zdaleka blízko. Dej mi další."

Její boky se v mých rukách uvolnily; pevněji mě chytila za vlasy.

"Ach." V tom jednoduchém povzdychnutí bylo všechno.

Přitiskl jsem se blíž, držel ji za boky a nakláněl ji svými pohyby. "To je ono."

"Už budu," vydechla. "Nemůžu - nemůžu - "

Boky se jí třásly a chytil jsem ji tak pevně, jak jsem jen mohl. "Neopovažuj se, kurva, přestat."

"Dotýkej se mě...tady," zalapala po dechu, věděl jsem, co chtěla. Políbil jsem ji na krk, než jsem si naslinil prsty, klouzal k jejímu zadečku, pak dovnitř, dotýkal se a tiskl.

Znova ostře vykřikla a svaly pod kůží se jí napjaly okolo mé délky. Zhluboka jsem se nadechl a orgasmus se mi dolů šířil po zádech; za očima mi explodovala světla. Sotva jsem slyšel její chraplavé výkřiky přes krev, která mi bušila v uších.

"Ano, ano, ano, ano..."křičela bez sebe, než spadla znova do polštáře.

Byl to pocit, jako by rachotily zdi a najednou následovalo ticho. Vše se mi v hlavě třáslo potřebou po ní; bylo to matoucí.

"Ano," zalapala naposledy.

Vkradla se do mě velmi povědomá myšlenka. "Ano?"

Její končetiny se pořád okolo mě třásly, ostře vydechovala a zářivě se na mě usmála. "Ano...taky chci být vdaná."

KONEC